

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

Ἐνῷ τὸ θέρος ψυχοραγεῖ, οἱ Ἀθηναῖοι ἀπολαμβάνουν ταῖς τελευταῖες γλυκὲς τοῦ ἡμέρος, στὰ Φάληρα καὶ ἐπὶ τὴν Κηφισιά, λεμβοδρομοῦντες, σουπάρουντες, ἐρωτευόμενοι...

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Η ΕΡΡΙΕΤΤΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ

Η παιδική της ηλικία.—Φτώχεια και δυστυχία.—Ο Φίλιππος ντ' Ανζού, ο σύζυγός της.—Μία περιγραφή του ντ' Ανζού.—Ο Λουδοβίκος XIV.—Οι έρωτες της Ερριέττας.—Η καχεκτική φύσις της.—Ο τραγικός θάνατός της.

Όταν ο έμφύλιος πόλεμος κ' η Επανάσταση ανάγκασαν την Ερριέττα, κόρη του Ερρίκου του IV και της Μαρίας των Μεδίκων και σύζυγο του άποκεφαλισθέντος βασιλέως της Αγγλίας Καρόλου πρώτου, να εγκαταλείψει την Αγγλία, τη χώρα όπου είχε περάσει τις πιο γλυκές ώρες της ζωής της, η ηρωική και ρομαντική αυτή γυναίκα κατάφυγε στη Γαλλία. Εκεί βρήκε άσυλο σ' ένα μοναστήρι όπου ζούσε μία ζωή έλευσιν και εξευτελιστική. Αν και κανόνιζε μόνη της τα έξοδά της έφθασε μέχρι του σημείου να μη μπορεί πια να πληρώσει τους ανθρώπους της, οι οποίοι, διαδοχικώς, την εγκατέλειψαν. Επούλως τις τουαλέτες της για να μη πεθάνη απ' την πείνα και για κάμποσο της έλειψαν και τα έβλα για ν' άναψή την φωτιά και τη σκεδόν και το φως για να θρέψη το παιδί της.

Αυτό το παιδί ήταν η Ερριέττα Άννα Στουάρτ, η μέλλουσα «Μαντάμ», πριγκίπισσα στην ιστορία με τ' όνομα Ερριέττα της Αγγλίας.

Η Ερριέττα από τη παιδική της ηλικία γνώρισε την αθλιότητα της πιο σκληρής δυστυχίας. Έπί πολύ καιρόν η χήρα του Καρόλου I και η κόρη της έζησαν τέτοια έλευσιν ζωή, ώστε στο τέλος προκάλεσαν το γενικό οίκτο των Γάλλων. Μά και τα οικονομικά της Γαλλίας βρισκότουσαν τότε σε μία τέλεια άποσύνθεση κ' οι δυστυχημένες Ερριέττες δεν μπορούσαν να υπολογίζουν στην υποστήριξη της Γαλλικής αλής. Η ίδια η βασίλισσα Άννα ή Αυστριακή είχε βρεθεί στη ανάγκη να έγκοιψη τα πολύτιμα περάδια του στέμματος! Το Κοινοβούλιο τέλος συγκινήθηκε και παραχώρησε μία επιχορήγηση σαράντα χιλιάδων λιβρών στις δυο εξορίστες πριγκίπισσες που είχαν καταφύγει στο γαλλικό έδαφος.

Μέχρι του γάμου της η νεαρά Ερριέττα Άννα δεν άσχοιόσε την ιστορία. Είναι αλήθεια ότι έστερείτο φυσικών χαρίτων κ' ούτε κανένα άλλο θέλητρο είχε άπάνω της. Η άπλοτης της ζωής της και το φτωχικό της ντύσιμο δεν έκαναν να στρέψη προς αυτή κανένα βλέμμα.

Όταν η Ερριέττα πρωτοπαρουσιάστηκε στη Γαλλική αλή θα ήταν μόλις δέκα χρόνων. Η παρουσία της έφρασε σκεδόν άπαρηγόρητη. Τότε μόνο καταδέχτηκαν να την προσέξουν οι αόλικοι κύκλοι, όταν η τύχη άρχισε να της χαμογελάει και πάλι: ο άδελφός της, Κάρολος ο δεύτερος, είχε ανακαθίσει τον θρόνο του πατέρα του. Η νεαρά Ερριέττα έμελλε να γίνει τώρα μία περιζήτητη νύφη.

Άρχισαν λοιπόν να μιλούν περί γάμου της με το μοναδικό άδελφό του βασιλέως της Γαλλίας, το Φίλιππο του Ανζού. Η Ερριέττα ήταν τότε μόλις δεκάξη χρόνων, μά οι πρόωγοι γάμοι ήταν συνηθισμένοι αυτή την εποχή. Είχε γίνει άλλωστε άρκετά θελκτική αν πιστέψουμε την περιγραφή της κ. ντε Μαντεβίλ, η οποία γράφει γι' αυτή τα έξης:

«Η Αγγλίδα πριγκίπισσα είν' άρκετά ύψηλή, έχει άρκετη χάρη και το κορμί της πού είν' αλήθεια ότι δεν είναι καμωμένο χωριλάτος (θα την έπαιρνε κανείς γιό χαμπούρα) δέ φαίνεται τόσο κακοφτιαγμένο, όσο είναι πράγματι. Η όμορφιά της δεν είναι από τις εξαιρετικές, μά το πρόσωπό της, παρ' όλα τα ελαττώματά του, έχει κάποια ξεχωριστή χάρη και γοητεία, κυριολεκτικά άξιας. Το χρώμα της είναι πολύ λευκό και καθώς έχει μία φυσική άποχωση, θυμίζει ρόδο και γιοσεμί. Η μύτη της δεν είν' άσχημη, το στόμα της είναι ροδόχροον, και τα δόντια της είναι σπανίως λευκότητας και κανονικότητας. Μά το μακρύ πρόσωπό της και η ισχνότης φαίνονται σά ν' άπειλούν την όμορφιά της.»

Ο πρίγκιπ με τον όποιον ήθελαν να ένώσουν διά γάμου το καχεκτικό αυτό πλάσμα, το τόσο εύγενικό, έπερσε να είνε ο τελευταίος στον όποιο θα ταίριαζε μία παρόμοια τύχη. Ο Φίλιππος του Ανζού, είναν η πιο παιδαριώδης, η πιο εύελης ύπαρξις πού έζησε ποτέ. Όραιοι παραπάνω απ' ότι πρέπει σ' έναν άντρα, δεν είχε τίποτε άντρικό έπάνω του. Αναθερμίνους μέσα στις δεσποινίδες της τιμής και στις καμαριέρες της αλής δεν άρεσκόντανε παρά στη συνοτροφία αυτών και δεν είχε γιά τίποτ' άλλο γούστο παρά γιά τα στολικά και τους φαλμαλάδες. Άπασχολημένος πάντοτε με τα πιο ποταπά πράγματα, με τις μάσκες του και τις περιούκιες τι, τα άρώματα και τα κοσμήματα, δεν τον εύχαιστούσε τίποτε πιο σφόδρα παρά να μεταμεινέται και με ρούχα κόρης, φορώντας σκουλαρίκια σ' αυτιά, να γυροζή κυνηγώντας περιπέτειες. Σ' αυτές τις περιπλανήσεις τον συνόδευαν και μερικοί έλληφομυαλοι άλλοι, όπως ο άββας ντε Σοαζύ, ο όποιος με τόσο διασκεδαστικό τρόπο διηγείται τα κοινά τους κατορθώματα. Έπειδή

Η Ερριέττα της Αγγλίας

είταν άρκετά κοντός, ο Φίλιππος φορούσε ύποδήματα με πολύ ύψηλο τακούνια γιά να φαίνεται ψηλότερος. «Ο Φίλιππος, βεβαίως, έκείνους πού τον συναναστράφηκαν, και στην έξοχή άκόμα ντυνόταν σά να έπρόκειτο να πάη σέ χορό. Επλήγανε φρενισαδόμενος, άποθής μεσ' στη φατιά και στα έπικίνδυνα μέρη με μία γενναίωση τόσο φυσική πού φαίνόντανε σά ν' άγνοούσε τι είνε ο θάνατος.»

Είχε περάσει τα τριάντα χρόνια και δεν είχε άλλάξει τίποτα στις συνήθειες του. Η δεύτερη σύζυγός του τον περιγράφει έχοντας «τρόπους περισσότερο γυναικείους παρά άνδρικούς. Αν αγαπούσε ούτε τ' άλογα, ούτε το κυνήγι» άρεσκόντανε μόνο να παίζει νά τρώη πολύ, νά χορεύη και νά κινή την τουαλέτα του. Προσέσκατε σ' αυτά ότι είχε τις χειρότερες συναναστροφές του κόσμου. Αυτός λοιπόν είναν ο ύποψήφιος μνηστήρ της Ερριέττας, όποιος δεν άφρησε νά γίνει και σύζυγός της.

Μέσα σ' ένα τέτοιο διεφθαρμένο περιβάλλον η άρετή της Ερριέττας είναν έκτεθειμένη σε χίλιους κινδύνους. Καθώς μάλιστα είναν έκ φύσεως κοκέτια, καθώς ήθελε ν' άρέσει, πως θα μπορούσε νά άντισταθή στις πρώτες επιθέσεις πού θα της έγίνοντο;

Ο Λουδοβίκος XIV είναν ο πρώτος στά δίχτυα της τόσο όμορφης. Αυτός βέβαια, δεν ήθελε νά κινή γυναίκα του αυτή την «φάλασθην και άπό ξεπεσμένη γενεά» πριγκίπισσα, μά έκείνη να συνάη μαζί της κρυφές έρωτικές σχέσεις. Μά έπειδή το βασιλικό αίσθημα δεν είναν και τόσο φιλογερό, είτε αλήθεια ή γυναικαδέλφη του δεν του μίσησε νά στραφή τόσο ψηλά, πού σήναι

ο έρωτας του έμεινε κίτπος άπραγματισμένος. Η Ερριέττα προτίμησε ν' άκούση τις άρκετες φιλοφρονήσεις του κόμητος ντε Γκε. Αυτός είναν φημισμένος γιά την κομψότητα του, τους τρόπους του και την έπιτηδεύση της κοιβέντας του. Μάς παρουσιάζεται άπο μη άπό τους χρονογράφους της εποχής ως πνευματώδης και έρωτα, έλαφρός και μα ταύδοδος, γενναίος όσον και άνόητος.

Η ίδιουσυγκρασία της Ερριέττας είναν πίνοντε φιλάσθητη. Όλόκληρες ημέρες έμενε σ' ό κρεβάτι της, πλάμα πού δεν την έμπόδιζε νά δέχεται, άλλά έξαίρετα στολισμένη, άπό το πρωί ως τις έννέα το βράδυ. Ο εύθυμος χαρακτήρας της, η χάρη και η γοητεία της έκαναν πού έσκέπτας της νά λησιμονούν γρήγορα τα βρισκότουσαν σ' ό πλευρό της άσθενούς.

Τόν ίδιο χρόνο τού θανάτου της η έξασκημένο μάτι βλέποντάς την μπορούσε νά καταλάβη ότι δεν έχει άκόμη παρά μήνες ζωής. Η κυρία ντε Μονπανσιέ, η όποια την συνάντησε στις Βερσαλλίες την άφησε πηγαίναν και οι δυο νά έπισκεφθύντην βασίλισσα Μαρία—Τερέζα μās την έγχοιζαν με γοαμίες πού αφήνουν νά ύπονοηθ' η προσεχές τέλος της: «Η Μαντάμ» ή Ερριέττα έμπηκε σ' ό δαιμόνιο της βασίλισσας, σά μία πεθαμένη ντυμένη και γιά μία στιγμή όλος ο κόσμος καθώς και η βασίλισσα κ' έγώ, είπαμε: «Η Μαντάμ» έχει τό θάνατο ζωγραφισμένο σ' ό πρόσωπό της και ζήση πού με τέτοιο πρόσωπο πού έχει.» Ως τόσο η Ερριέττα είναν στη βασίλισσα κατά την έπίσκεψή της έκείνη ότι έννοιωθε αυτή την ημέρα τόν έαυτό της πολύ καλύτερα, ότι είναν άποφασισμένη ν' άλλάξη ζωή πράγμα πού έλπιζε νά της κάνει καλό στην όψη της, ότι είχε καταπληκτική όρεξι κλπ. κλπ. Τέλος παρεκάλεσε τη βασίλισσα νά της παραθέσει ένα μικρό γεύμα το γοηροπότερο, γι' όταν πούταν μ' όν και ο σύζυγός της και της τό άπαγορεύον, γι' όταν της παρετέθη, κατόπιν πολλών παρακλήσεων, έφαγε μ' όλωση.

Στις 24 Ιουνίου του ίδιου έτους (1670) έξη μέρες μετά την άνοδο της άπό την Αγγλία, ο Φίλιππος του Ανζού και η Ερριέττα έπήγαν σ' ό Σαιν—Κλου. Την πρώτη μέρα πού έμειναν εκεί η Ερριέττα παραπονέθηκε ότι έννοιωθε, κάποιο πόνο σ' ό πλεονόστομά της. Έπειδή όμως έκανε πολύ ζέστη θέλησε νά κινή μέση σ' ό στομάχι. Έπειδή όμως έκανε πολύ ζέστη θέλησε νά κινή μέση σ' ό στομάχι. Έπειδή όμως έκανε πολύ ζέστη θέλησε νά κινή μέση σ' ό στομάχι. Έπειδή όμως έκανε πολύ ζέστη θέλησε νά κινή μέση σ' ό στομάχι.

Τέλος η Ερριέττα κάνει δυο τρεις σπασμωδικές κινήσεις και έσπινεται, έννια ώρες άκριβώς άπό τη στιγμή πού έννοιωσε τόν πρώτο πόνο. Παρ' όλας τας ύποψιας δηλητηριάσεως πού ήγέρθησαν δεν ύπόχει καμμία άμφιβολία ότι ο θάνατος της είναν φυσικός, άποτέλεσμα της καχεκτικής της καταστάσεως. Δόκτωρ Καμπανέζ

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Η ΤΡΕΙΣ ΚΟΡΕΣ

ΤΟΥ ΑCHILLE MILLIEN

Τρεις είν' οι κόρες, ξεκινούν άμα ο ήλιος χάθη, χέμα με χέμα φεύγουν κατά τόν κάμπο πέρα κεί. Η πρώτη ψάλλει εύθυμη, ρεμβάζει ή άλλη χαρώπη κ' ή τρίτη άφρίζει στεναγμό απ' της καρδιάς τα βάθη.

—Τι είν' ο έρωας; λέει ή μία, νά μάδω περιμένο. —Δεν έρωας, λέει ή δεύτερη, μά σέ βιβλίο μά φορά. Είδα πως χωρίς έρωτα νά ζήση δεν μπορεί ή καρδιά. —Ο έρωας; είν' ή τρίτη, άχ! τόν έρωας καί... πεθαίνω!»

Μετάφρ. Α. Γράμματος

Ο ΧΑΡΟΥΜΕΝΟΣ ΝΕΚΡΟΣ

ΤΟΥ BAUDELAIRE

Μέσα σ' ελπίδα παχιά, σαλιγκώνας γεμισμένη, θέλ' όμορφος έγώ βαδνν άπάνω λάκκο, τί γεροκόκαλο μου έκεί με άνοι ν' άπλώσω, νά κοιμηθώ σ' όλη μου σ' όν λάμα με σ' ό κέμα.

Τις διαθήκες μου, μουδ κ' αυτούς τους τάφους. Τού κόσμου δάκρυ μουδ παρ' ά ζητιανέμου θά προτιμούσα ζωντανός νά κραζώ τα κοράκια τού βρώμικού μου κορφαριού τις άκρες νά ματώσουν.

Σκουλία! μαύροι σύντροφος, χωρίς αυτιά και μάτια, τεκός φαίδρος κ' έλευθέρους σ' έρχεται, γιά δέτε ήδονισται φιλόσοφοι, σεις της σαπίας γένεας,

άπ' τό δικό μου έρεπιο διαβήτε χωρίς τύψεις, και αν ύπόρχη πόνος μου, βάλενο κ' ήλ' άκομα γιά τ' άψυχο παλνόκορπο, κάτω σ' ότους πεθαμμένους.

Μετάφρ. Ι. Π.

ΤΟ ΡΟΔΟ

ΤΟΥ UNLAND

Τ' ό ρόδο πού μου χάρισε τό μοσχολιμνισμένο Σ' όν ήλιον τό βασιλέμμα έγινε μαγαμμένο, Ο χορηγός σου ο κληρός, μικρόβια λατρεμένη, ή άράνη τό δόξατο και δόξατο μου μένει. Μά ή ψυχή πού κρύβεται σ' άθωο τό λουλούδι, Τώρα σ' ό δέ γεγορετ' ό αυτό μου το τραγούδι.

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

ΤΟΥ ΟΥΓΓΕΡΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ LAJCHA

Άχ! δεν με μάθαν οι γονοί μου νά διαβάζω, Ούτε με σέλιαν σ' ό σχολείο με τ' άλλα τα παιδιά, Μά τα γινικά ματάκια σου διαν κυντάζω, Διαβάζω πού λύση έχεις μέσα στην καρδιά.

Κι' άπό την πόρτα σου έμπροστά δειλά διαβαίνω Τ' ό δαχτυλίδι σου γιά νά σου δώσω πίσω, Και τ' άπορο μαυδολάκι πού μου έχεις κεντημένο, Και μόνο την άπειλιού μου νά κρατήσω...

Μετάφρ. Γ. Ζερμπίν

ταξε διάφορα φάρμακα.

Έν τούτοις οι πόνοι άρχισαν νά γίνονται πιο δυνατοί.

Η Ερριέττα φάναζε πως πονούσε όσο ποτέ δεν είχε πονήσει. Εξήγησε νά εξετάσουν το πούτηρ το όποιο είχε τό νερό με τό φάρμακο πού της έφεραν, έλεγε ότι είναν βέβαια πως την έδηλητηρούσαν κ' ότι έπρεπε νά της δώσουν άμέσως τό αντιφάρμακο. Της έφεραν καθάριο καί... σκόνη από πονκάμοο έχιδνης. Οι γιατροί άπέφασαν νά της κόψουν άφαιμάξη μά διαφώνησαν γι' ατ οι μισοί ήθελαν νά γίνη σ' ό πόδι κ' οι άλλοι μισοί σ' ό χέρι. Τό λατροσυμβούλιο δεν κατόρθωσε νά συμφωνήσει κ' έντομεταξύ ή άσθενής άγνοούσε. Η έγγεγραμμένη τέλος άπερασίσθη, μά δεν της έπέφερε παρά μία σιγμάλια άνακούφιση.

Όλα τα τότε εν χρήσις λατρικά μέσα, σιναμικές, βότανα δομίστηκαν μά χωρίς καμμία έπιτυχία. Ο θάνατος ζωγραφιζότανε πιά σ' ό πρόσωπό της και οι γιατροί διακρίνουν ότι δεν ύπόχει πιά καμμία έλπίς.

Τέλος η Ερριέττα κάνει δυο τρεις σπασμωδικές κινήσεις και έσπινεται, έννια ώρες άκριβώς άπό τη στιγμή πού έννοιωσε τόν πρώτο πόνο.

Παρ' όλας τας ύποψιας δηλητηριάσεως πού ήγέρθησαν δεν ύπόχει καμμία άμφιβολία ότι ο θάνατος της είναν φυσικός, άποτέλεσμα της καχεκτικής της καταστάσεως. Δόκτωρ Καμπανέζ

Η ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΣΤΟΜΑΧΟΥ

Η ΕΛΛΗΝΙΚΟΤΗΣ... ΤΗΣ ΓΙΑΟΥΡΤΗΣ

Τι έτρωγαν οι άρχαίοι και τί τρώνουν οι σημερινοί Έλληνες.—Μία διεκδίκησης των Βουλγάρων.—Τέ έξυγχα του Πτωχοπροδρόμου.—Ο γιαουρτάδες του Βυζαντίου.

Ο Έλληνικός λαός είνε κατ' έξοχήν γιαουρτοφάγος. Πλούσιο και πένητες, ψευταριστοκρατίζοντες και πληβείοι αγαπούν την λευκήν αυτήν τροφήν, ή όποια, έξωτερικώς τουλάχιστον, μάς προσφέρεται άχραντος, αλλοίμονον όμως χωρίς ν' άπατ' πάντοτε την γεύση. Διότι όσο γενικεύεται ή χρήση της γιαούρτης, τόσο νοθεύεται ή σύστασις της, γιά νά άποδειχθ' ή τουτουτοτρόπος ότι οι συμπολίται γαλατάδες έχουν κάμει σημαντικές προόδους εις την χημείαν των τροφίμων.

Ο μεγας Λαβουασιέ θά έξήλυνε την ικανότητά τους με την όποιαν, τη βοηθεία άλευρου, κόλλας, νερού και λίγων σπαγγών γαλακτος κατωρθώνουν νά γεμίζουν άπειραφίχτους κεσέδες, τους όποιους έπειτα μοσχοπωλούν εις τους ευτυχείς Άθηναίους. Καί οι Άθηναίοι καταβροχθίζουν τό ύποπτον τούτο παρασκευασμα, διότι ή έξις είνε δεύτερα φύσις και διότι ή ύποβολή έχει δόναμιν μυστηριώδη και άκαταμάχητην.

Άπό την εποχήν πού ο δόκτωρ Μεντοικώφ άνεκάλυσεν ότι ή γιαουρτοφάγια ύποβηθεί την μακροβιότητα, το κήρυγμα του εύθηκε εις την χώραν ταύτην πολυαριθμούς όπαδούς. Δεν άλλάξαίσης κανείς, Καμμά φορά τρώμε γιαούρτην γησίαν — όσοι ευτυχείς — φερμένην άπό τα μαντριά μέσα στις βεδούρες ή τις τσαντίλες των «κομπάρων», τρώμε γιαούρτην άνεκτκήν εις τα σχετικώς εύσυνειδητότερα γαλακτοπωλεία, άλλ' εν ανάγκη καταβροχθίζομεν και τό άραούτι του πλανοδίου. Καί αν δεν έξασφαλίζομεν την παράτασιν της ζωής μας εις την κοιλιά ταύτην των στεναγμών και δακρύων, τουλάχιστον μπορούμε νά είμεθα ύπερήφανοι ότι έπιτελούμεν πατριωτικόν καθήκον.

Διότι πρέπει νά γνωρίζετε, αγαπητοί άναγνώστα, ότι ή γιαούρτη (ή τό γιαούρτι άπό άλλου τό θέλουν ούδέτερον) είνε προϊόν Έλληνοπροεπέστατον. Άς ύπόρχουν οι ισχυριζόμενοι ότι έχει Όθωμανικήν την καταγωγήν και άς λέει ότι θέλει ο Βούλγαρος έκείνος γιατρος πού διεκδικεί ύπερ της πατρίδος του την άνακάλυσιν. Έδώ οι συμπατριώται του Τσαγκάφ, διεκδικούν και την... Μακεδονίαν.

Θέλετε άποδείξεις της Έλληνικότητος της γιαούρτης; Άνοίξατε τα Περιγητικά του Στράβωνος και θά μάθετε ότι οι άρχαίοι μας πρόγονοι την έγγράφισαν, παραλαβόντες άπό τους νομάδας Σκύθας οι όποιοι «έτρεφοντο ίππειφ γάλακι και ό ξυγάλα κ τ τ», τούτο δέ και έψημά εστιν αυτοίς κατασκευασθέν πως.

Ότι δέ τούτο ήτο ή σημερινή γιαούρτη, δεν ύπόχει άμφιβολία. Έπειτα ίδου και ο Κτησίας, ο όποιος μάς μιλεί περί «όξυγάλατος των προβάτων». Σήμερα άκόμη εις την Έλληνικότητα Κύρον ονομάζεται γάλα δένον» και εις πολλούς Έλληνικούς τόπους λέγεται ξυγάλο.

Αν έλθωμεν άκολουθούς εις τους Βυζαντινούς χρόνους, και εις τόν λαϊκόν ποιήτην Θεόδωρον τόν Πτωχοπροδρόμον. Έπο πειναλέος λόγιος ο καϊμένος και διαρκώς κατηγότος τα γράμματα:

«Ανάθεμα τα γράμματα Χρϊστε και πού τα θέλει!»

Φησικά μετανοημένος γιά τό στάδιον πού άκολουθήσε, διαρκώς έπιθυμούσε νά έχει ένα άλλο πεζό επάγγελμα, όποτε θά μπορούσε νά «ρώγη» παλαμνοδόκωμα και τσίρπος και σκαμπίλια. Άπαριθμεί εις τόν Αυτοκράτορα τού Βυζαντίου τα διάφορα επάγγελα και λέγει:

Αν ήμουν υπατάχης, περιπατών νά λήλυν, τ' όβηνια νά έπαιλιν, την τζούκα του όβηνάκιου, εις όπου μου νά έβασουν, από ψυχής νά σιτηγίλκω, Κάκειναι εις τό γαζέονοι, σοντόμος νά ξεπάλωνι.

Τι σημαίνει με την λέξιν «δροβουμιστός» δεν είμεθα εις θέσιν νά πληροφορησώμεν. Αλλ' ή λέξις «τζούκα» είνε εν χρήσι εις Κύπρον, Σό. ην και άλλας Έλληνικας νήσους. Η τζούκα είνε μεγάλο πηλινόν άγγείον μέσα σ' όποιον κατασκευάζεται ή γιαούρτη ή ξυγάλο, μεγαλύτερο δηλαδή άπό τό ύποκοριστικώς λεγόμενον τζουκάκι, δηλαδή πηλινή χύτρα, τουρκιστί «τοπορά» «τενέρεσι». Άσ' έτέρου είνε πασίγνωστος ο τρόπος με τον όποιον οι ξυνογαλάδες της Ανατολής περιφέρουν άνά τους μαγαλάδες τίς τζούκας κρεμασμένες άπό τα δυο άκρα χοντρού έξλου Βασιτασμένου όριζοντιος εις τους όμους όντοβός όπως περιγράφει ο Βυζαντινός ποιητής.

Ετομμένος τό γιαούρτι άπέτελει τροφήν συνηθισμένην κατά την Βυζαντινήν εποχήν, άπό ήλ' πτωχοπροδρόμος μάς βεβαίως ότι «συντομία θά τό έξεπούλα». Καί δεν ύπόχει άμφιβολία ότι οι άνθρωποι τού καιρού έκείνου θά έτρωγαν γιαούρτι γνήσιον, νάστιμον και φτηνά, άπό ούτε Άσσιατική ύπηρεσία ύπείχε τότε, ούτε και Αίσχρομέροια.

Όταν ο Μεντοικώφ πρωτάχισε σ' ό Παρίσι τό κήρυγμά του ύπερ της γιαούρτης, όταν δηλαδή συνιστούσε την γιαουρτοφάγιαν ως μοναδικόν μέσον μακροβιότητος, οι Παρισινοί οίχτηναι με τό μούτρο σ' ό λευκό αυτό προϊόν της στήνης. Γιαουρτοδίκαι όμως δεν έπείχαν σ' ό Παρίσι. Τα πρώτα δέ πού άνοίξαν εκεί ήσαν Έλληνοκά. Συνέβη δηλαδή, τό έξης: Πολλοί Λιδορικωτάδες γαλατάδες πληροφορηθέντες τα κατά Μεντοικώφ έσπευσαν νά μεταβούν εις την γαλλικήν πρωτεύουσάν και ν' άνοίξουν γιαουρτοπωλεία, έκαμαν δέ, ως λέγεται, χρυσές δουλειές.

Ο Σαχουλόγος

ΓΥΡΟ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΥΣ ΕΞΟΦΡΕΝΙΣΜΟΥΣ

ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΤΑ ΤΩΝ
ΚΟΜΜΕΝΩΝ ΜΑΛΛΙΩΝ!

Τί γίνεται στη Ρώμη.—Στην Κωνσταντινούπολη.—Τα μαλλιά της Αμερικανίδος και ο κουρετός.—Είς το Δικαστήριο.—Τα κομμένα μαλλιά άφορμή διαζυγίου.—Τα μαλλιά άλλοτε.—Μία τραγική κόμη.

Μία πολεμική έναντιόν των κομμένων μαλλιών άρχισε τελευταία στους κύκλους της Ιταλικής πρωτεύουσας, επεκταθείσα και στις έφημερίδες. Προκήρυχθηκε ακόμα ένα είδος δημοψηφίσματος, στο οποίο ο καθένας λέει τη γνώμη του πολλές φορές με τέτοια δραμτικότητα οά να έπρόκειτο περί σπουδαίου έθνικού ζητήματος.

Τα κομμένα μαλλιά έχουν έννοείται και τους υπερασπιστάς των οι οποίοι υπερασπίζονται αυτόν με λύσσα, αλλά έχουν και τους ματωμένους διακτές των τόσο στην Ιταλία, όσο και στις άλλες χώρες και πρό πάντων στην Αμερική όπου πρωτοφάνηκε η νέα αυτή μόδα, η οποία έπρόκειτο να κατακτήσει το μεγαλύτερο μέρος του κόσμου, επεκταθείσα και ως αυτή την Κωνσταντινούπολη, όπου πρό ενός έτους ακόμα, η γυναίκα δεν τολμούσε να εμφανισθή όχι με κοντά, αλλά ούτε και με μακριά μαλλιά!

Στη Νέα Υόρκη άναγκάστηκε ν' ασχοληθή με το ζήτημα αυτό κ' η Δικαιοσύνη κατόπιν μηνύσεως μιας κυρίας της αριστοκρατίας έναντιόν του κομμωτού της. Η εν λόγω κυρία είχε μεταβή σ' ένα από τα μεγάλα κομμωτήρια για να κατασφάξω τα όρτια χρυσά μαλλιά της. Ο κομμωτής με αρκετή πειθα προσπάθεισε να την πείρη ότι έπρεπε να κόψη τα μαλλιά της, όποτε και πύ όρτια θα γίνονταν και τη μόδα θα παρακολουθούσε. Η κυρία άμφέβαλε. Ο κομμωτής όμως έλέμενε. Της έλεγε ότι όλες οι δισεκατομμυριούχοι αριστοκράτιδες είχαν θυσιάσει στη μόδα τα όρτια τους μαλλιά. Το τελευταίο έαγχείρημα την έπεισε και έδωσε την συγκατάθεσή της στον κομμωτή για το κόψιμο των μαλλιών της.

Λίγες ημερίδες και τα όρτια μαλλιά πάνε. Όταν ο κομμωτής τελείωσε το έργο του, η κυρία σηκώθηκε, κοιτάχτηκε στον καθρέφτη κ' άφησε άμέσως μία τρομερή κραυγή. Βρήκε ότι είχε γίνη μοιάντη. Είχε δεχτή να της κόψουν τα μαλλιά, αλλά έστηρίχτο στην υπόσχεση του κουρέως ότι θα γίνονταν πιο όρτια.

Βγήκε θυμωμένη από το κομμωτήριο και τράβηξε κατ' ευθείαν στο δικηγόρο της και στο δικαστήριο για να ζητήσει άποζημίωση από τον κομμωτή ό οποίος την έκαμε να φαίνεται άσηχημη. Το Δικαστήριο δέχτηκε την αίτησή της, άπεφάνθη ότι είχε δίκαιο και κατέδικασε τον κομμωτή σε πρόστιμο 75,000!! δολαρίων.

Η υπόθεση αυτή έδωσε άφορμή να έλκεταθεί η συζήτηση στις Αμερικανικές έφημερίδες κ' έπροκάλεσε ζήτημα αν έχη ή όχι η γυναίκα το δικαίωμα να κόβη τα μαλλιά της χωρίς τη συγκατάθεση του συζύγου της κ' αν αυτό άποτελεί λόγο διαζυγίου. Οι έναντιόν των κομμένων μαλλιών ύποστηρίζαν ότι αυτός εινε σπουδαιότατος λόγος διαζυγίου γιατί η γυναίκα κόβοντας τα μαλλιά της αλ ά γ κ α ρ ο ο γίνεται πολύ διαφορετική από πριν και χάνει την εμφάνισή της. Οι άντιφρονούντες άντιλέγουν και η συζήτηση έξακολουθεί χωρίς τέλος.

Σχετικώς με Ιταλική έφημερίδα θυμίζει την έξαιρετική αγάπη που είχαν άλλοτε οι γυναίκες για την όμορφιά της κόμης των και άναφέρει το ακόλουθο τραγικό κ' όραιο ανέκδοτο.

Η πριγκίπισσα Ιωσηφίνα Γκριμάλντι του Μονακό κατά την τρομοκρατίαν της Γαλλικής Έπαναστάσεως το 1793 άναγκάστηκε να έξκαταλείψη το Παρίσι. Έπειδή όμως έμειναν εκεί τα παιδιά της, η μητρική στοργή την έκανε να ξαναγυρίσει άμέσως κοντά τους. Φυσικά, μόλις έφτασε στο Παρίσι συνελήφθη κ' ως αριστοκράτις κατεδικάσθη εις θάνατο. Η μελλοθάνατος ίσχυρίστηκε τότε ότι εινε έγκυος γά ν' άποφύγη την εκτέλεση, όπως και έγινε. Άλλά την άλλη μέρα έστειλε την έξής έπιστολή στο Δικαστήριο:

«Σας πληροφορώ ότι σάς άπάτησα. Η κατάσταση μου δεν εινε διόλου ένδιαφερόσα. Δεν έμόλυνα τα χείλη μου κ' ένα ψέμα για φρόνημα το θάνατο ή για να τον άποφύγω, αλλά για να κερδίσω μια μέρα περισσότερο με το σκοπό να μπορέσω να κόψω τα μαλλιά μου πριν μου κόψουν ό δήμες. Είπε η μνηκηνολογία μου ότι πρέπει να μείνη άμόλυντος!»

Ποία διαφορά από σήμερα, που οι όρτιοι σάς κόμης έ γ α τ α λ ε ι π ο ν τ α ι σάσχοιυία των κουρέων!

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΕΝΑ ΤΩΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΩΝ

ΠΩΣ ΔΕΝ... ΕΞΕΚΕΝΩΘΗ
Η ΑΙΜΝΗ ΤΗΣ ΓΕΝΕΥΣ

Η καρφίτσα της Αμερικανίδος εκατομμυριούχου.—Αν άδειάσουμε τη λίμνη.—Στο Γάλλο δικαστήριο.—Η άπάντησις του!—Πού να βρεθούν μποτέλλιες, για να μη τή νερό της λίμνης;

Το κοινό της Γενεύς, λίγο πρό της τελευταίας συνόδου της Κοινωνίας των Έθνών, το άπησχόλησε ένα άσπειστο έπεισόδιο που συνέβη στις όρτες της όμωνύμου της πόλεως λίμνης. Μία νεαρά Αμερικανίδα, γεμάτη όμορφιά κ' άσπιμύδια παράθεζε στο Έβριον, Μία μέρα, εξέδραμε ως τη Λωζάννη με μία βενζινακί. Στην έπιστροφή, όταν η βενζινακίς κόντευε να φθάσει στην άποβάθρα του Έβριον, η νέα έσκυψε για μία στιγμή να δει τους άφρους που έκανε ο έλικας, όταν μία θανασιία καρφίτσα με μπριλλάντια, την όποια φορούσε και η όποια άντιπροσώπευε όλόκληρη περιουσία, έξφυγε από το στήθος της κ' έπεσε μέσα στο νερό της λίμνης.

Στην άρχή η νεαρά Αμερικανίδα έμεινε άπαρηγόρητη κ' αλίγο μία έμπνευση της ήθελε και έλεγε με τη μεγαλύτερη ψυχραιμία στον όδηγό της βενζινακί: —Μου φαίνεται ότι υπάρχει κάποιος τρόπος να βρούμε την καρφίτσα μου κ' αυτός δεν ειν' άλλος παρά ν' άδειάσουμε τη λίμνη. Έδυνώς που έπεσε έδώ κοντά και θυλάμαι καλά το μέρος. Όταν φύγουν τα νερά θα τη βρούμε άμέσως.

Ο όδηγός προσάθισε να πείση την νεαρά δολλαριούχο πριγκίπισσα ότι η λίμνη της Γενεύς δεν εινε κανένα πηγάδι γά ν' άδειάξη τόσο εύκολα, ότι τότε άλλοτε στη ζωή του δεν άκουσε να γίνεται λόγος γά άδειασμα λιμνών, αλλά άδικως: δε βγάτι κανείς τόσο εύκολα μία ιδέα από τα κεφάλια των Αμερικάνων εκατομμυριούχων.

Η Αμερικανίδα εκατομμυριούχος που ειναν συνειδημένη ως τότε να βλέπει να πραγματοποιείται με τα δολλάρια της κάθε μεγάλη και μικρή επιθυμία της, μόλις βγήκε στην άποβάθρα, έπαισε κατ' ευθείαν στη Διοίκησή της Έπαρχίας. Ο Γάλλος Διοικητής κ' Τονού, τη δέχτηκε όμέσως, αλλά τα έλασε κ' αυτός όταν την άκουσε να του λέει όρτα κορτά ότι θέλει να ξαναβρεί την καρφίτσα της την όποια άγαπούσε έξαιρετικά, άδειάζοντας τη λίμνη και ότι, φυσικά, άναλαμβάνει τα έξοδα του άδειάσματος.

Όστόσο ο Διοικητής την άκουσε με άνεκτικότητα και φιλοφροσύνη και μη θέλοντας να τη δυσχεραίνει με μία άπολύτως άρητική άπάντηση, άρχισε να κόβει βόλτες στο δωμάτιο και να προσποιείται ότι εινε βυθισμένος σε σοβαρές σκέψεις.

Στο τέλος της άπάντησε διπλωματικώτατα: —Κυρία μου, θα ήθελα πολύ να σας ευχαριστήσω, αλλά μου εινε, ξερετέ, πολύ δύσκολο. Και η δυσκολία δεν έγκειται στην έλλειψη καλής θέλησεως έμ' μέρους μας—άπεναντίς μάλιστα δε μπορούσαμε να κάνουμε ότι δήποτε αν η λίμνη της Γενεύς ειναι όλόκληρη γαλλική. Άλλά, καθώς ξερετέ, μόνο η μισή άνήκει στη Γαλλία, ενώ η άλλη μισή άνήκει στην Έλβετία... Μα κι έδώ άκούω πρός χάρη σας, θα μπορούσαμε να υπερπηδήσουμε τις πολιτικές δυσκολίες και να επιτευχθή μία ειδική συνεννόηση, περί έκκενσεως της Γενεύς από των ύδάτων της, μεταξύ των δύο Κρατών. Άλλά δυστυχώς, κυρία μου, υπάρχει έκτός από αυτά ένα άλλο άνυπέρβλητο έμπόδιο! Η Έλβετία δεν έχει τόσο πολλές μπισκόλλες και δοχεία για να διαφυλάξη κατά τη διάρκειά της έκκενσεως το μέρος του νερού που της άνήκει...

Κόκκαλο η δολλαριούχος όρτια!

Τα άκατανίκητα έπιχειρήματα του Γάλλου Διοικητού την έλυν πείση και δε βρήκε καμιά άντίρρηση να διατυπώσει, άποχωρησάσα ευχαριστημένη. Έάν έπετρέποντο άκόμη τα οίνονπνευματώδη ποτά στην πατρίδα της θα ζητούσαν ίσως από τον σύζυγό της να τη στείλει από εκεί τα μπουνάλια που έλλειπαν. Άλλά στην Αμερική άπαγορεύονται τα ποτά και ύπόχρη έλλειψις μπουνάλιων.

Άνάγκη, λοιπόν, και Θεοί πεθόντων. Έν πάση περιπτώσει το διάβημα αυτό της Αμερικανίδος κυρίας δεν έκατέθη μυστικον και την άλλη μέρα εις τον έγγονιον τύπον άποτέλειος το ζήτημα της ημερας, έμειλε το δέ ο αυτόν ούκ όλίγον η άποσιελήσια των Αμερικάνων πολιτικών τρυμνισμών, ό όποιοι φαντάζονται ότι μπορούν να κάνουν ότι θέλουν με το χρήμα τους...

Η ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΙΑ ΤΩΝ ΑΡΙΘΜΩΝ

ΤΟ ΜΗΛΟΝ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ

Τί θα συνέβαινε αν δεν το έτρωγαν οι Πρωτόπλαστοι.—Ο πληθυσμός της Υδρογείου.—Η τρομερά έμψυχος στήλη.—Ένας εύγλωττος ύπολογισμός.—Ο άνθρωπος των 20.000 ετών!

Υπάρχει γενική πεποίθσις εις όλους τους πιστεύοντας την Αγίαν Γραφήν, ότι το άνθρωπινον γένος θα έμεινε άθάνατον αν ο πρόπαππος μας Άδάμ δεν είχε την άδυναμίαν να διακεί το μήλον που του προσέφερε η έανθή Έδα. (Αν και ύπάρχουν θεολόγοι ύποστηρίζοντες μετά πείσματος ότι η Έδα ήτο μελαγχρινή). Υπάρχει ακόμη πεποίθσις ότι αν ο Άδάμ ήρνετο την προσφορά της γυναίκος του, θα ζούσε άκόμη και θα έχαρις βλέπων την πολυάριθμον οίκογένειάν του και τας προόδους της.

Εγείρεται όμως το ζήτημα αν θα μπορούσε να βοηθίκετόν τόπον προς άνεσιν δι' αυτόν και την οίκογένειάν του. Με άλλους λόγους πώς θα έφαινετο η Γη αν ζούσαν άκόμη οι άπόγονοι του προπάτορος Άδάμ και της προμήτορος Έδας.

Υποθέσате ότι κάθε ζώγιος από της έποχής του Άδάμ, άποκτοόσε τρία παιδιά. Υποθέσате επίσης ότι από της δημιουργίας του Άδάμ μέχρι σήμεραν έπέρασαν μόνον 8000 έτη και ότι κανείς δεν θα άπάρνδετο πρό της συμπληρώσεως του 3000 έτους. Έάν έπομένως η αύξησης των ά ο του Άδάμ γενεών έλαμβάνετο μόνον διακοσική, με άναλογίαν 3 τέκνων εις κάθε άνδρόγγυνον, έχομεν γεωμετρικήν πρόδον της όποιας ο πρώτος όρος ειναι 2, δείκτης ό 2)3 και το πλήθος των όρων 200.

Καταστράνωμεν την γεωμετρικήν πρόδον, όπως έμάθαμεν εις την Άλγεβραν του Γυμνασίου, και με την χρήσιν των λογαριθμικών μας πινάκων εύρίσκομεν ότι αν όλοι οι από του Άδάμ γεννώμενοι άνθρωποι έξούσαν, ο πληθυσμός της Γης θα ήτο τώρα: 661,180 πεντάκις εκατομμύρια ψυχά.

Φαντάζομαι τον άναγνώστην μου διαστέλλοντα τα χείλη με μιλύμια να λέγη: «Ε, και ύστερα;». Λοιπόν, ίδού ο αριθμός γραμμένος πέρα-πέρα:

661,180,000,000,000,000,000!

Ίδού τώρα και μερικά παραδείγματα διά να λάβετε ιδέαν του τρομερού μεγέθους του:

Είναι γνωστόν ότι η έπιφάνεια όλης της Γης σύγκειται εξ 9,000,000 γεωγραφικών τετραγωνικών χιλιομέτρων ή καλλίτερα εξ 5,347 δισεκατομμυρίων γεωγραφ. τετραγ. ποδών. Αν υποθέσωμεν ότι κανείς άνθρωπος δεν άπέθανε από τον καιρό του Άδάμ, πόσος τόπος θ' άρκούσε εις κάθε άτομον; Άς βάλωμεν ένα τετραγωνικόν ποδί. Λοιπόν και αν τοποθετήσωμεν το άνθρωπινον γένος ούτως ώστε κάθε άτομον να στέκεται επί των όμων του άλλου, κατέχοντας το τετραγωνικόν έκτενο ποδί, μόλις η θέσις έκείνη θα ήτο επαρκής. Ίσως όμως φρονείτε ότι θα ύπρχε αρκετός χώρος αν περιελαμβάνετο και η έπιφάνεια του άκεανού. Πλάνη. Διότι και ως μαρίδες αν έξούσαν οι άνθρωποι, δεν θα ύπρχε τόπος διά περισσότερους των 5,347,000,000 ανθρώπων. Ποία τότε θα ήτο η τύχη των ύπολοίπων 661,179,999,994,653,000,000,000;

Άς θέσωμεν τον ένα επί του άλλου. Άδιαφορούντες περί των λοιπών, άς έχομεν οπ' όψιν μας τα 123 τρις εκατομμύρια μετά του άνθρώπου έκείνου ο όποιος κατέχει τον ένα έκτενον τετραγωνικόν ποδί. Άς ειναι δε ούτος σπ, ο άναγνώστη, καθήμενος εις την καρέκλα σου και διαβάων το «Μπουκέτο». Η θέσις που θα κατέχει διαφιλοκενείται από έτέρον 123 τρις εκατομμυρίων. Και διά να ίκανοποιησωμεν έν μέρι τα 123 τρις εκατομμύρια ταύτα άτομα, άνάγκη να βάλωμεν τον ένα επάνω στους όμους του άλλου διλαδή τον δεύτερον επί του πρώτου και ούτω καθεξής μέχρις εξατηλέσεως του άνω ποδού. Κατ' αυτόν τον τρόπον θ' άποτελέτο στήλη έμψυχος, η όποια θα έπανελαμβάνετο 5,347,000,000,000,000 ποδάς. Το εις την κορυφήν της ίδιικής σας στήλης καθήμενον άτομον (ό νεώτατος δηλαδή έγγονός σας) θ' άπέχε 1000 εκατομμύρια ποδάς περισσότερον άφ' όσον άπέχει η Γη του (Ήλιου)!

Άς υποθέσωμεν τώρα ότι αίσθανόμενος μέγα βάρος επί της ούχως σας, έξεπράξατε την επιθυμίαν να μάθετε παρά του νεωτάτου έγγονου σας — ο όποιος ειναι και η κορυφή της στήλης — διατί ειναι τόσο μεγάλο το βάρος. Δεν ύπάρχει άμφιβολία ότι, αν προσδευμένος άνθρωπος, θα είχατε έγκαταστήσει τηλεγραφικήν συγκατανανία από της θέσεως σας μέχρι του νεωτάτου έγγονου σας και έπομένως μπορούτε να του τηλεγραφήσετε εις κάθε στιγμήν:

«Ο ύπολογισμός ειναι άπλούστατος. Γνωστού όντες ότι ο ήλεκτρονς σπινθήρ ειναι ταχύτατος άγγελιοφόρος και ότι διατρέχει 60,000 μίλια το δευτερόλεπτον, πόσος χρόνος χρειαζεται για να διατρέξη το διάστημα των 20,000 δισεκατομμυρίων μιλίων που σας χωρίζει από τον νεώτατον έγγονόν σας; Μόλις άξίζει τον κόπον να το συλλογισθήτε!

Ο έγγονός σας θα λάβη το τηλεγράφημα μετά 330,000,000,000 δευτερόλεπτα, ήτοι μετά παρέλευσιν 10,000 ετών! Και θα λάβετε την άπάντησιν του μετά παρέλευσιν άλλων τόσων ετών, όποτε θα εινε γέρως 20,000 ετών! Φοιμή!

Συμπέρασμα: Άριστα έκαμα οι Πρωτόπλαστοι φαγόντες το μήλον του Παραδείσου. Η Γη χωρίς των θάνατον, θα ήτο κόλασις.

Ο Μαθηματικός

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΝΔΡΕΑΝ ΔΑΣΚΑΡΑΤΟΝ

Ο ποιητή Άνδρέα Δασκαράτε,
Κήπε το Μάρ, λούλουδα γεμάτε,
Γλυκαστομο, ακούραστο κανάτε,
Πού τραγουδείς με τόσο, τόσο χάρη.

Ποτέ μου δεν σε είδα στη ζωή μου,
Και όμως σε γνωρίζω, ποιητή μου.
Ναι σε γνωρίζω και τη γνωριμά σου
Την χρεωστώ εις τα ποιήματά σου.

Ποιλοί στον κόσμο πο ηται βοηθήκαν
Μα οι ποίοι πολλοί πεθάναν, έχαθηκαν.
Έσο μία άσπορά μ' έλκόντες κάλεις:
Πώς ποίο πολλοί θα ζής άφορ πεθάνης!

Αλ. Κατακουζηνός

ΣΤΗΝ Κ. ΣΟΥΡΗ

Ζητώντας στίχους από μέ' ζητάς μία ξένη γλώση,
Σαν ά θια ώσά να γυρνείς άπ' τον κρότο Γενάρη,
Ένός μιά τήνη ζήλότης ο' έχει από γρόνια βάλει
Μεσ' ο' τ' Άπριλιού την άφθονη χροισμένη άγκάλη.

Γ. Μαρκορξ

ΣΤΗΝ Κ. ΠΑΔΑΜΑ

ΡΩΤΟΥΣΑ έγώ με τη λαμπρή του άγίδα
Πόθε τ' όρτια στον Παλαμά περάζει;
'Αλλ' έφώτιρον τέτοια, εύθης ποι' ο' είδα,
Έπαψε πλέον το στόμα μου να βγάξη.

Γ. Μαρκορξ

Η ΚΟΙΜΙΣΜΕΝΗ

Όλα από μετάξι κ' όλα από φλοορί
Κι' όλα φαρφουρήνια
Κι' όλα μεταξένια, μοναχή βασι
Σύννεφον ή έννοια,

Σύννεφο, μολύβι, ό τι πής, βραχιλάς,
Κάθετα στα στήθη,
Ό: που να ξυπνήσης, ού που, βαρυνάς
Σαν σε παραγιάδι.

Κι' άλλοι σε φωνάζουν, κι' άλλοι σε κα'ούν
Κι' άλλοι καρτερούντε
Το μεγάλο δάμα, δίχως να μιλούν,
Λίγος νύ θρηνηδίνε.

Κι' οι καιροί διαβαίνουν κι' οί καιροί περνούν,
Χρόνια μολυβένια,
Φεύγουν οι μεγάλοι κ' οι μικροί γεροντ
Με την ίδια έννοια.

Όμως τη γαλήνη που κρατάς έσύ,
Ίποσι δε λύνει,
Μόνο το κορμί σου μένει στη χροσή
Πού κοιμάσαι κλήνη.

Μ. Μαλακκας

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ τα κάτωθι βιβλία: «Διηγήματα» Άλέξανδρος Παπαδοπούλου, «Τέχνη και Φρενοπία» Πέτρο. Άποστολίδη, «Δημοτικά Έλλην. Τραγούδια» Φωριέλ, «Αποκεφαλιστής» Π. Φεβάλ, «Ο Κοφός» Π. Φεβάλ, «Πώς Κλαίμε τον Θάνατο» της Άδελφής Κ. Παλαμά. Γράψατε προς το «Μπουκέτο».

ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΤΑΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»,
ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΙΚΕΣ, ΦΘΗΝΟΤΑΤΕΣ
Ο Τόμος δραχ. 12

ΜΙΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Λοιπόν κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ληθάρουαυτοῦ ὁ κόμης ἐπὶ ῥετὴν Μίνα νηλεῶς σίοντο! Ναι, τὴν ἐπῆρε, εἰ μὴ βέβαιος. Τὴν ἐπῆρε μέσα στοῦ κιβωτίου του, τὴν ἐκάλεσε καὶ ἐπῆγε, διότι εἶνε μολυσμένη ἀπὸ αὐτόν. Ἐκεῖ ἐπληροφορήθη ἀπὸ αὐτὴν ὅτι εὐρὶς κόμης θὰ σὴν Βάρνα καὶ τὸν περιμένουμε. Τὸ ἔμαθε αὐτὸ καὶ ζητάει νὰ μᾶς ξεφύγει... Μὴν πῆς ὅμως σὲ κανένα τίποτε περὶ ὧν αὐτὸν. Σιωπὴ! Ἐρχεται ἡ κ. Ἀρκερ. Δὲν πρέπει νὰ γνωρίζῃ τίποτε ἢ ἀτυχὲς κυρία. Μία τέτοια ἀποκάλυψις θὰ τὴν συνέτριβε, θὰ τὴν ἐθανάτωνε. Ἀν αὐτὸ

ποῦ ὑποψιάζομαι εἶνε ἀληθές, θὰ τὸ μάθουμε. Τὸ βέβαιον εἶνε, Σοῦαρδ, πὺς ἡ θέσις μας εἶνε τρομερά. Μόνον ὁ Θεὸς δύναται νὰ μᾶς σώσῃ. Ἀς ἐλπίσουμε σ' αὐτόν.

Ἐξαφνὰ ἡ πόρτα ἀνοίξε καὶ ἐμπήκεν ἡ κ. Ἀρκερ. Κρατοῦσε τὸν ἡμερολόγιον τοῦ συζύγου της, τὸ ὁποῖον ἔδωκε στὸν καθηγητὴν.

— Ὁ Βάν Ἐλοιγγ καὶ ἐπῆρε καὶ ἄρχισε νὰ τὸ ξεφυλλίζει ῥιχνοντας ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ματιές, διαβάζοντας καὶ ὑποσημειώνοντας.

— Καθῆστε, εἶπεν ἔξαφνὰ, διακόπτον τὴν ἀνάγνωσίν του καὶ ἐκάθισε καὶ ὁ ἴδιος.

— Πρέπει νὰ πάρουμε μία ἰδέα τοῦ πύργου τοῦ κόμης, συνέχισε. Ποῖος ξέρει; Ἴσως ν' ἀναγκασθούμε νὰ τὸν κυνηγήσουμε ὡς ἐκεῖ.

— Ὁ Ἰωνάθαν θὰ μπορούσε νὰ σᾶς πῇ πολλὰ πράγματα σχετικῶς, εἶπεν ἡ κ. Ἀρκερ.

— Ναι, τὸ γνωρίζω. Δὲν θὰ ἤθελα ὅμως νὰ τοῦ ὑπενθυμίσω ταῖς φρικτὰς ἡμέρας πὺν ἐπέσσε στὸν κατηραμένον αὐτὸν πύργον.

— Εἶνε τὸσον καλὰ τώρα ὁ Ἀρκερ.

— Ἐχετε δίκαιον, κυρία. Θὰ ζητήσω καὶ ἀπὸ τὸν ἴδιον νὰ μᾶς διαφωτίσῃ. Ἐξ ἄλλου θὰ τὸν ἔχομεν ὡς ἡγὸν στὸ ταξίδι μας αὐτό.

— Ἴσως, κ. καθηγητά, νὰ μὴν φθάσουμε ὡς τὸν πύργον.

— Αὐτὸ σκέπτομαι καὶ ἐγὼ. Πιθανῶς νὰ λήξῃ ἡ ἀποστολὴ μας στὸ Γαλάτσι. Λησμονήτε ὅμως κατὰ...

— Τί;

— Τὰς ἀδελφὰς τοῦ κόμης.

— Ἡ κ. Ἀρκερ ὠχρίασε.

— Ναι, εἶπε, ὑπάρχουν καὶ αὐτές.

— Ὑπάρχουν καὶ αὐτές, εἶπε καὶ ὁ Βάν Ἐλοιγγ, καὶ δὲν πρέπει νὰ τὰς ἀφήσουμε στὴν κατὰστασι τοῦ βρυκόλακος πὺν βρίσκονται, ποῖος ξέρει πρὸ πόσον ἐτῶν...

Ἡμερολόγιον τοῦ δόκτορος Σοῦαρδ.

Ὁκτωβρίου 29. — Ἀναχωρήσαμε γιὰ τὸ Γαλάτσι. Ἐγραψα ταῖς γραμμὰς αὐτὰς μέσα σὺν τριαντῷ, ὅταν ἐξεκινήσαμε ἀπὸ τὴν Βάρνα.

Στὸ βαγὸν εἴμαστε μόνον καὶ ὁ Βάν Ἐλοιγγ ὡνῶτις τὴν κ. Ἀρκερ καὶ τῆς ἀπέτεινε τὴν συνηθισμένην ἐρώτησι:

— Ποῦ εὐρίσκεισαι; Τί βλέπεις; Τί ἀκούεις;

Ἡ Μίνα ἀπήντησε χωρὶς δυσκολία:

— Δὲν διακρίνω τίποτε. Εἶμεθα ἀκίνητοι. Δὲν χτυποῦν πλέον κύματα τὸ πλοῖο. Ἀκούω ἐν τούτοις τὸ φλοῖστο τοῦ νεροῦ καὶ φωνὲς ἀνθρώπων πὺν τρέχουν ἐπάνω κάτω καὶ τὸ τρίξιμο τῶν κουπῶν στῶν σκαριῶν. Μακρὰν ἀντρεῖ κρότος κανονίου. Στὸ κατὰ-στρωμα σφύρονται ἀλυσίδες...

Ἐξαφνὰ ἡ Μίνα ἐσιώπησε.

Ὁ καθηγητὴς ἦταν τρομερὰ ἀνυπόμονος.

— Δέγε, λέγε γρήγορα, τίς ἐφώναξε, τί βλέπεις;

— Βλέπω τὴν λάμψιν τοῦ φωτός τῆς ἡμέρας. Καθαρὸς αἴρας μὲ χτυπᾷ στὸ πρόσωπο.

Ὁ Βάν Ἐλοιγγ ἀντιτάχθη.

— Ἐξῆλθε! ἔκραυγασε.

— Ἐβγήκε στὴν ξηρὰ; ῥωτήσαμε.

— Ὁχι, καθὼς φαίνεται ἐβγήκε ἀπὸ τὴν κάσσαν του καὶ βρῆκεται μέσα στὸ πλοῖο. Ἀς ἐλπίσουμε ὅμως πὺς δὲν θὰ μαρτυρῇ ἀποβίασθῃ. Ὡς ἐπιβάτης θὰ κινήσῃ ὑποψίας. Ἐντὺς τῆς κάσας τοῦ ἴσως ἀνακαλυφθῇ ἀπὸ τοὺς ὑπαλλήλους τοῦ τελωνείου. Ἀτὰ ἐν περιπτώσει ἡμέρας. Τὴν νύκτα ὅμως μπορεῖ νὰ ξεφύγῃ μακρὰ ἀλλὰζοντας σχῆμα καὶ μορφήν. Πάντως θὰ ἴδουμε τί θὰ γῇ.

Εἶνε ἀκόμη ἐξημερώματα. Γι' αὐτὸ ἐβγήκε καὶ ἀπὸ τὴν κάσσαν του. Ὅταν ἀνατείλῃ ὁ ἥλιος θὰ κλεισθῇ πάλιν σ' αὐτήν. Φαίνεται πως αὐτὴ τὴ στιγμή περιφέρεται ἀόρατος στὸ πλοῖο. Νὰ φύγῃ χωρὶς τὸ κιβώτιόν του τοῦ εἶνε ἀδύνατον. Ἀς ἐλπίσουμε λοιπὸν πὺς θὰ τὸν προφτάσουμε ἐν ὅσῳ θάβει ἀκόμη ἡμέρα.

Ἐν τῷ μεταξύ ἡ κ. Ἀρκερ ἔμενε ὡνῶτις ἐκείνη καὶ σιωπῇ.

Ὁ Βάν Ἐλοιγγ ἄφησε νὰ ἐξημερώσῃ καλὰ, νὰ φανῇ ὁ ἥλιος καὶ τότε τὴν ξαμῶτισε, ἐγγιζοντας τὴν στὸ μέτωπο:

— Ποῦ εὐρίσκεισαι; Τί βλέπεις;

Ἡ Μίνα ἀπήντησε:

— Εἶνε ὅλα σκοτεινὰ γύρω. Ἀκούω νὰ χοροπηδᾷ τὸ νερὸ γύρω.

Ἀκούω ἕνα περιέργον τρίξιμο ἐξ ὅπου ἐπάνω στὸ ξύλο... Τίποτε ἄλλο. Ματωρὸς ὁ καθηγητὴς προσπάθησε νὰ τῆς ἀποσπᾷ καὶ ἄλλα λόγια. Ἡ κ. Ἀρκερ κρατοῦσε τὸ χεῖλ τῆς σφιγμένα.

Ἀναγκάσθηκε συνεπῶς, νὰ τὴν ἐπαναφέρῃ στὰς αἰσθήσεις της.

Ὁλόκληρος ἡ ἡμέρα ἐπέρασε χωρὶς κανένα ἀπρόοπτο.

Βραδύτερον. — Κατὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου ὁ καθηγητὴς ἰσχυρίσθη καὶ πάλιν τὴν Μίνα, ἀλλὰ μὲ πολὺ μεγάλη δυσκολία αὐτὴ τὴν φερόν.

Στὰς ἐρωτήσεις του δὲν ἀπαντοῦσε ἢ ἔλεγε λόγια ἀσυνάρτητα.

Ὁ Βάν Ἐλοιγγ ἐπέμεινε:

— Ποῦ εὐρίσκεισαι; Τί βλέπεις; Τί ἀκούεις;

Εἰς τὰς ἐρωτήσεις του αὐτὰς ἡ Μίνα ἀπήντησε μὲ δυσκολία:

— Κάτι ἐξέρχεται. Αἰσθάνομαι νὰ μὲ διαπερνᾷ κάτι σὰν κρύος ἀέρας.

Ἀκούω μακρινὰς ἀνακατεμένους φωνὰς. Μοῖ φαίνεται πὺς μιλοῦν πλὴν μου ἀνθρώποι εἰς ξένας γλώσσας. Ἀκούω νερὸ πὺν πέφτουν ἀπὸ ψηλὰ μὲ τρομερὸ κρότον... Ἀκούω οὐρανόθεν λόγον!

Ἡ κ. Ἀρκερ εἶπε τὰ λόγια αὐτὰ καὶ ἐσιώπησε ἀνατριχίλα.

Ἐξαφνὰ δὲ ἐσιώπησε ὁλόκληρη ἀπὸ ἕνα δυνατόν σπασμόν.

Ὁ καθηγητὴς τὴν ἔφερε ἀμέσως στὰς αἰσθήσεις της.

Ὁκτωβρίου 30. — Σήμερα μὲν ἀνέτειλε ὁ ἥλιος ὁ Βάν Ἐλοιγγ ὡνῶτις καὶ πάλιν τὴν κ. Ἀρκερ. Στὰς ἐρωτήσεις του δὲν ἀνήντησε ὡς ἐξῆς:

— Ὅλο σκοτὶς. Νερὸ τρέχει γύρω, ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μου παντοῦ. Καὶ πάντοτε τὸ ἴδιο τρίξιμο τοῦ ξύλου ἐπάνω στὸ ξύλο. Κάπου μακρὰ μωκαρίζουν βώδια. Καὶ ἄλλος κρότος παρὰ τὸν σάν...

Ἐξαφνὰ ἡ Μίνα ἐσιώπησε καὶ ἔγινε τρομερὰ λαμπρὰ. Ἡ κ. Ἀρκερ αὐτὴν διακρίνω καὶ μᾶς ἀνέσχυσε...

Ὁ καθηγητὴς τὴν ἔφερε στὰς αἰσθήσεις της, ταυτοχρόνως ἢ ἀντήχησεν ἡ σφουρίχτρα τοῦ τραίνου.

Φθάσαμε στὸ Γαλάτσι!

Καὶ τώρα φλεγόμεθα ἀπὸ ἀνυπομονήν νὰ τρέξουμε ὅπου μᾶς καλεῖ τὸ καθηκόν.

Ἡμερολόγιον τοῦ Ἰωνάθαν Ἀρκερ.

Ὁκτωβρίου 30. — Στὰς 9 ὁ Βάν Ἐλοιγγ, ὁ Σοῦαρδ καὶ τῆς ἐπισκέφθημεν τοὺς κ. κ. Μάκενζι καὶ Σταϊκῶφ, πράκτορες τοῦ Ἰωνάθαν κατὰστασι τοῦ Ἀργίου. Χάρης εἰς ἐνεργείας τοῦ Ἀργίου Γόλδαμιν ἐν Λονδίνο, ὁ κ. Ἀργίου εἶχε γράψῃ στοὺς πράκτορας τοῦ νὰ μᾶς παρασχοῦν κάθε βοήθεια ὅταν φθάσουμε. Πρωγυτικῶς ὅταν τοὺς εἴπαμε τί ἐπιθυμοῦσαμε, ἐφρόντισαν νὰ ἐμβασθῶμε ἀμέσως ἐπὶ τῆς «Τσαρίνας Αικατερίνης». Ἀνελθόντες ἐπὶ τοῦ πλοίου ἐγνωρίσαμεν τὸν πλοίαρχον Δόνελσον, ὁ ὁποῖος μᾶς εἶπε, ὅτι ποτὲ στὴ ζωὴ του δὲν ἔκαμε τόσο εὐνοϊκὸ ταξίδι.

— Εἶνε ἀδύνατον νὰ φαντασθῇτε, συνέχισε, τί πῶμα πῶμα τὸν καιρὸ. Λές καὶ φουσῶσε ὁ διάβολος τὰ παντὰ μας, ἐνδυναμώμενος νὰ φτάσουμε γρήγορα.

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΡΟΣΕΧΕΣΤΑΤΑ:

Τὸ νέο τρομακτικὸ καὶ παράδοξον μυθιστόρημα τοῦ Ἀργίου συγγραφῆς τοῦ «Καπετάν Βρυκόλακα» Μιράμ Στούκερ:

— Η ΜΟΥΜΙΑ ΠΟΥ ΣΤΑΝΤΑΝΕΥΕ —

Θὰ σᾶς γοητεύσῃ, θὰ σᾶς συναρπάσῃ, θὰ σᾶς κἀμῃ νὰ κοιμηθῇ ταῖς ἀνατριχίαις τοῦ τρόμου!

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

“Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,”

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Ἐ τότε ἄς πιούμε!

— Μέ τι;

— Διόβολο, τὸ ὑπόγειον δὲν εἶνε μακρὰ!

— Καὶ ποῖος θὰ κατεβῇ;

— Ἐγώ.

— Ὁχι, γιὰτί ἡ πόρτα τοῦ δρόμου εἶνε πολὺ κοντὰ στὴ πόρτα τοῦ ὑπογείου.

Ὁ κἀπλὸς ἐσήκωσε τοὺς ὤμους του καὶ εἶπε:

— Τότε νὰ φωνάξουμε τὸ Γομέζ νὰ μᾶς φέρῃ τὸ κρασί.

— Ὁ Γομέζ κοιμᾶται.

— Ἴσως κοιμᾶται, ἀλλὰ τὸ κρεβάτι του εἶνε στὴ σοφίτα ἀκριβῶς ἀπάνω ἀπ' αὐτὴν τὴν κἀμαρῃ χτυπᾷτε τὸ νταβάνι καὶ θὰ σᾶς ἀπαντήσῃ.

— Ὁραία ἰδέα! εἶπε ὁ Λαντρώ.

Ἀνέβηκε σὲ μία καρέκλα καὶ χτύπησε τὸ νταβάνι μὲ τὸ σπαθί του. Ἡ φωνὴ τοῦ μικροῦ Γομέζ ἀκούστηκε τότε ἀπὸ μακρὰ:

— Ἐρχομαι.

— Βρὲ τὸ μάγκα, εἶπε ὁ Λαντρώ, δὲν εἶχε ὕπνον.

— Περιμένε νὰ πάω νὰ κοιμηθῶ ἐγὼ γὰ νὰ κοιμηθῇ καὶ αὐτὸς ἀπάντησε ὁ Τρουβίλλος, ὁ ὁποῖος σηκώθηκε καὶ ἔκανε τρία τέσσαρα βήματα, μὲ τὴν πρόφασιν δῆθεν νὰ ξεμουδιάσει.

— Ἀνοίξε, ἀφεντικὸ! ἀκούστηκε σὲ λίγο ἡ φωνὴ τοῦ Γομέζ πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα.

Ὁ Λαντρώ τοῦ ἀνοίξε καὶ τὸν ἔμπασε μέσα.

— Πήγαινε, τοῦ εἶπε, νὰ μᾶς φέρεις δυὸ μπουκάλια κρασί ἀπὸ τὸ ἴδιο πὺν ἤπιαμε καὶ πρὶν.

Μόλις τελείωσε τὰ λόγια του ἕνας δυνατός κρότος τὸν ἔκανε νὰ στρέψῃ πίσω. Πι εἶχε συμβεῖ; Ὁ Τρουβίλλος, δῆθεν ἀπὸ ἀπροσεξία, εἶχε ἀκουμπήσει στὴν ἀκρὴ τοῦ τραπέζιου, ἀπάνω στὸ ὁποῖο ὁ Λαντρώ εἶχε τὰ δυὸ πιστόλια του, τὸ τραπέζι ἔγειρε καὶ τὰ ὅλα ἔπεσαν κάτω μὲ κρότον, χωρὶς ὅμως νὰ πάρουν φωτιά.

Ὁ Λαντρώ, φοβούμενος ἐπίθεσιν τοῦ κἀπλου ἐσπευσε νὰ τὰ μαζέψῃ.

Ἀν καὶ ἡ κίνησις τοῦ Λαντρώ εἶταν πολὺ γρήγορη, ἐν τούτοις ὁ Τρουβίλλος βρῆκε τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐγγιχθῇ στὸ Γομέζ τὸ σημείωμα καὶ νὰ τοῦ ψιθυρίσῃ σιγὰ σιγὰ:

— Γρήγορα, σάν ἀστραπὴ νὰ τὸ πᾶς στὸ Δὸν Διέγο μὲ τ' ἄλογο.

Ὅταν ὁ Λαντρώ σηκώθηκε, κόκκινος σάν τὴν παπαρούνα, ὁ Γομέζ εἶχε γίνῃ ἀφαντος. Ὁ Τρουβίλλος τοῦ ζήτησε συγγνώμην γιὰ τὴν ἀπροσεξίαν του καὶ σὲ λίγο ἡ συζήτησις ξαναπαύθηκε τὸ φιλικὸ τῆς τῶν. Σὲ δέκα λεπτὰ ὁ Λαντρώ ἀνυπομονῶντας εἶπε:

— Αὐτὸ τὸ κρασί δὲν ἔρχεται...

— Ὑπομονὴ! ἀπάντησε ὁ Τρουβίλλος. Ὁ μικρὸς τὸ τραβᾷ...

Πέρασαν ἄλλα δέκα λεπτὰ.

Ὁ Λαντρώ διψασμένος φώναξε μὲ βρυχιασμένη φωνή:

— Τὸ διάβολο κάνει ὁ Γομέζ;

— Μήπως κοιμήθηκε στὸ ὑπόγειον; ἀπάντησε ὁ ξενοδόχος ὁ ὁποῖος εἶχε τεκνῶσει τὸ αὐτὸ του.

Σὲ λίγο ἀκούστηκε ἀπὸ τὸ ποδοβολητὸ ἄλογου, πέρασε κάτω ἀπ' τὸ παράθυρον καὶ σὲ λίγο ἔσβυσε μακρὰ.

Ἐνα χαμόγελο θεαίμενον ἄνθισε στὸ πρόσωπο τοῦ κἀπλου, ἀλλὰ ἔσβυσε μαζὶ μὲ τὸ ποδοβολητὸ.

Ὁ Λαντρώ εἶχε γίνῃ ἔξω φρενῶν. Πῆρε τότε μὲ τὸ ἔνα του χεῖρ τὸ κρησθῆγιον καὶ μὲ τ' ἄλλο τὸ γυμνὸ του σπαθί καὶ εἶπε:

— Ἐπειδὴ ὁ Γομέζ μὲς ἔξω, θὰ πᾶμε μόνον μας νὰ πιάσουμε τὸ κρασί. Περπάτα, μπροστὰ, ξενοδόχε.

Ὁ Λαντρώ ἔβαλε ὑπὸ μάλῃς δυὸ μπουκίτες κρασί, ἔπειτα, ἐνῷ ὁ ξενοδόχος διάλεγε ἄλλες δυὸ, αὐτὸς ἀνέβηκε γρήγορα τῆς σκάλες τοῦ ὑπογείου πέρασε τὴν πόρτα του καὶ τὴν ἐκλείδωσε, φυλακίζοντας ἐκεῖ τὸν ξενοδόχον, στὸν ὁποῖον ἐφώναξε μὲς ἀπὸ τὰ κάγκελλα τῆς πόρτας:

— Σκέψου, ὅτι εἶνε καλλίτερον ν' ἀκολουθήσω τὴν γνώμην πὺν μοῖ εἶπες πρὶν. Νὰ κοιμηθῇ δηλαδὴ ὁ καθένας μας χωριστὰ στὸ μέρος του.

Ἀφίνοντας δὲ τὸν ἔχθρὸν του νὰ χτυπάει τοὺς τοίχους ἀνέβηκε ἀπάνω κατευθυνόμενος γιὰ τὴν πανουργίαν του.

Πρῶτη του φροντίδα εἶταν νὰ ἐπισκεφθῇ ἀπ' ἀκρῇ σ' ἀκρὴ τὸ ξενοδοχεῖο καὶ ἐπειδὴ κανένας ὁδοπότης δὲν εἶχε καταλύσει σ' αὐτὸ ὁ Λαντρώ μπόρεσε νὰ τὸν περιγυρίσῃ ὁλόκληρον.

Ἄλλ' ὁ Γομέζ δὲν βρισκότανε πονθὲν.

Κι' ἀκόμη καὶ μὲ ἄλλη δυσάρεστη ἐκπλήξις περιμένε τὸ Λαντρώ.

Ὁ σταῦλος εἶταν ἀδαιανός!...

— Μὰ τὴν Ἁγία Θεοδώρα, ἐφώναξε, ὁ μικρὸς αὐτὴ τὴν στιγμήν εἶνε καβάλα στὴ φορὰ!... Καὶ πὺν πάει; Ποῦ ἄλλο παρὰ νὰ μᾶς προδώσῃ... Σὲ ποῦν; Στὸ Δὸν Διά, χωρὶς ἄλλο... Ἀσκήμα τὴν ἔχουμε... Σὲ μὴν ὥρα τὸ πλὸν θὰ φτάσῃ ὁ Δὸν Διά ἐδῶ μὲ τοὺς ἀνθρώπους του. Ἐγὼ φταίω... Γιατί νὰ μὴν ἔχω περισσότερον τὸ νου μου σ' αὐτὸ τὸ διαβολοκῆπελα.

Βλαστημώντας, χειρονομώντας, θυροβώντας ὁ Λαντρώ, ξαναγύρισε στὸ δωμάτιον, κλειδῶθηκε μέσα καὶ ἔσπευσε ἕνα βαρὺ κιβώτιον πὺν τὸ ἔβαλε πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα. Ἐμπροσθέντος ἐγέμισε καὶ τὰ ὅλα του. Ἐπειτα ἀρπάζοντας μὴ μπουκίλια τὴν ἀδειασε.

— Τουλάχιστον, συλλογίστηκε, νὰ εἶταν μόνον γιὰ μένα ὁ κίνδυνος... Ἀλλὰ πὺν στὸ διάβολο πῆγε καὶ ὁ ἀφέντης μου, ὁ κόμης; Ὁ Θεὸς νὰ δώσει νὰ μὴν ἐρθεῖ τὴν ὥρην πὺν θὰ εἶνε οἱ ἐχθροὶ του ἐδῶ...

Μὲ τ' αὐτὴν τεταμένην, τὰ φρύδια μαζεμένα καὶ τὰ χέρια στὰ τουφεκία του, ὁ Λαντρώ στάθηκε μπρὸς τὸ παράθυρον παραφυλάγοντας μὲς στὸ σκοτάδι καὶ ἀναπνέωντας στὸν παρομιχρὸ κρότον.

Ἐντομεταξὺ ὁ κόμης καλύπτοντας εἶχε φτάσει στὴν Παμπελούνη. Ἐπὶ τῆς ἐκεί καπνοῦ πανδοχείου, ὁ ὁποῖος τὸν ὡδήγησε σ' ἕνα ἐμπορεῖον ἵππων. Ἐκεῖ διάλεξε μὲ προσοχὴ τὸ ἄλογο πὺν ἐμελλε τὴν ἐρχομένην νύκτα νὰ φέρῃ τὴν δόνα Δολόρα μακρὰ ἀπὸ τὴν Ἰσπανία. Ἦταν ἕνα πυρρότερον ἄλογο πὺν συγκέντρωνε τῆς δυὸ πὰ ἀπαραίτητες γιὰ τὴν περίπτωσιν αὐτὴ ἀρετὲς, τὴν ταχύτητα καὶ τὴν ῥώμην. Ὁ κόμης ἐπιστάτησε καὶ στὸ διάλεγμα ἐγὼς κομψοῦ γυναικεῖον ἐπιπίλου, πλήρως χωρὶς συμφωνίες καὶ ἔπειτα ἄρχισε νὰ ψάχνει γιὰ ν' ἀγοράσει μὴ ἀνεμόσκαλα.

Ἀλλὰ ἐπειδὴ τὸ εἶδος αὐτὸ δὲν εἶταν τόσο κοινῆς χρήσεως, ὁ κόμης μὲ τὸν πανδοχέα ἐγύρισαν ἀνωφελῶς ὅλους τοὺς σχοινοποιοὺς τῆς πόλεως. Ἀρχισε ν' ἀπελπίζεται ὅταν ἕνας σχοινοποιὸς τὸν εἶπε:

— Ἐρῶ ἕνα τεχνίτη ἐπιτήδειον νὰ κατασκευάσῃ ἀνεμόσκαλας, ὀνομάζεται Ζουάν καὶ σ' α

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΕΝΟΣ ΕΡΩΤΟΣ

ΤΟΥ RENE MAIZEROT

ΝΙΚΟΛΑΣ ΟΥΡΑΛΟΦ ήταν ένας τρομερός Ρώσος. Ήταν άνθρωπος φτιαγμένος για να ρίχνει κάτω ολόκληρα δάση, για να καταγίνεται σε έργα υπεράνθρωπα.

Είχε δυνατούς τετράγωνους ώμους, ύψουλο και σκληρό πρόσωπο, και το μέτωπό του κύρτωνε σαν δόλος πάνω από τα σμιχτά βλέφαρά του όπου μια δόξα υπεράνθρωπα, και όπου τούφρες μαλλιών έφευγαν πλακωτή μύτη κοκκίνιζε, και όπου τούφρες μαλλιών έφευγαν δεξιά κι αριστερά από ένα στόμα δράκου. Έτυχε πολλές φορές, αφού ήπιε πέντε σαμπάνιες, να σπάσει με μια γροθιά μονόλο- κληρο μαρμάρينو τραπέζι ή να τσακίσει έν άσημένιο πιάτο. Όταν γελούσε νόμιζε κανείς πως ακούει τυμπανοκρουσίες. Μιά φορά, σ' ένα καμπαρέ της Μονμάρτρης, χωρίς άλλα μάταια λόγια, χωρίς να συνοφρωθεί διόλου, βούτηξε από το γυαλί του παλτού τους τόν κόμη ντ' Ερλαίν και το Τζέρε Μπάξτον, τόν καθένα με το ένα χέρι, και τούς πέταξε έξω στο δρόμο, έπειδή κοιτούσαν τη γυ- ναίκα του με βλέμματα κάπως ύποπτα.

Η Σόνια ή γυναίκα του, με είχε γοητέψει ως της ψυχής μου το βάθος. Μου είχαν δώσει να την αποφύγω, να γίνω κύριος του έαυτού μου, να λυτρωθώ από την περίπλοκη και διαπεραστική λα- γνεία που κυλούσε από την όμορ- φιά της. Κοιμία από τις διάφορες φίλες μου δε με κατάχτησε, δε με γοήτευσε μέχρι αυτού του σημείου. Αυτή δεν ήταν ούτε για μια στιγ- μή ή ίδια. Διαρκώς άλλαζε και θύμιζε τούς πιο έντονα σπασμούς διακόσμησης και εικόνας. Έκείνη πα- ρίστασε στο παρελθόν ή στο πιο μα- κρινό μέλλον.

Βλέποντάς την, φέροντε στο νου σας μια άλαργινή σουλτάνα λαγ- γεμένη που άπλώνει το λιγερό κορμί της, το ντυμένο στα πολύτιμα κι' ανάλαφρα μετάξια, ξεπλωμένη κατ' άπ' τα ιδιωμένα αναπηδήματα των νερών ενός συντριβανιού, ενώ από πλάι της στροβιλίζονται πέταλα λουλουδιών και πεταλούδες.

Αγαπούσα τα τολμηρά κι' άχα- λίντα νιάτα της, τη σοβαρή και γλυκειά φωνή της που γινότανε ποίε ποίε άγρια σαν την παραπο- νετική κραυγή των περιστρεφών και που άντηχούσε άργά και σουρνό- τανε μακρινή, έτοιμοθάνατη σαν τόν ήχο των κυμάτων σε μια ήσυχη βραδιά του καλοκαιριού. Αγαπούσα τη χάρη της και το σφρίγος της. Αγαπούσα την κόμη της που θύ- μιζε γινόπαρα ζωσμένο από λίτρι- να φύλλα. Αγαπούσα, αυτά προ- πάντων αγαπούσα, τα μάτια της τα πράσινα και τα βαθιά και τα μεγά- λα, με τη χαμένη, τη μυστηριώδη, τη βελουδένια έκφραση τους.

Αιτή δεν είχε τίποτε κοινό ά- πάνω της. Δεν ύποτασσότανε σε κανένα κανόνα, σε καμιά ήθική, σε καμιά μόδα. Συχναίοντανε τις ψευ- τικές απολαύσεις στις όποιες άκο- υούνται οι περισσότερες γυναίκες.

Πολλές φορές έλεγε ξεσκίζοντας συγκεντρώσεις που την ένοχλούσαν:

— Δεν πάω πουθενά· είμαι ένα άγγριμ' εγώ!

Όταν βρισκότανε έξω στη φύση ξαναγινότανε πάλι το μικρό κορίτσι που χορεύει, που τραγουδάει, που τρέχει, που σκέπτεται ασυλλόγιστα κι' άπλοικά. Κ' εΐτανε πάλι, προπάντων όταν το Πα- ρισί την έμεθούσε, ένας θηλυκός, δαίμονας που γλεντάει, που σπι- ρουνίζει τόν κίνδυνο, που έπικαλείται με τρέλλα το θάνατο, τόν σκοτεινό άδελφό της Ήδονης.

Δεν υπάρχει λόγος να σάς πω με ποιόν τρόπο κατόρθωσε να συγκινήσει επιτέλους αυτή την παράξενη καρδιά που εΐταν κρυμμένη σ' ένα κορτί από πάγο και πως επίσης κατόρθωσε να καθησυχάσει τόν φοβερό και ζηλιάρη στυγνό της και να γίνω ο μυστικοσύμβου- λός του κι' ο καλλιεργός του φίλος.

Κοκκινίγει όταν τόν θυμούνται αυτό.

Τό ψέμι και ή άνομία εΐνε πάντα τ' αναπόφευκτα προηγούμενα όλων αυτών των σχέσεων.

Όπως δὴποτε αγαπηθήκαμε.

Τό καλοκαίρι πλησίαζε προς τό τέλος του. Διασχίζαμε με αυτο- κίνητο τη Βρετάνη, κάνοντας σύντομους σταθμούς, ή Σόνια, ή Νι-

κόλας Ουράλοφ κι' εγώ.

Ό γίγας αυτός έμοιαζε σαν μαθητή που κάνει τις διακοπές του. Επειράζε τις υπηρέτριες, στεκό- τανε σά χαζός μπρός στις έγχώριες ένδυμασίες των κατοίκων και σ' ατά τοπία που άλλαζαν σχεδόν σε κάθε στροφή του αυτοκινήτου μας κι' έπιανε μ' έξαιρετικό γούστο τό ντόπιο κοινό. Ποτέ μου δεν τόν είχα δει τόσο καλό, τόσο ήσυχο, τόσο ευτυ- χισμένο.

Στό Κιμπέρ άρχισε να σκυθρωπάζει, να νευριά- ζει. Προσπαθούσε όμως να συγκρατείται, να κρύβει την ταρτη του και την κακή του διάθεση. Παραφερότανε με τό παρομοια- σμό το σφύρι του για την ελάγιστη άφορη.

Μυρίζονα ότι κάποιος τόν είχε είδοποιήσει, ότι κά μίση του είχαν άνοιξει, ότι είχε νοιώσει την προσδοκία μας κι' ότι μελετούσε να μάς στήσει καμιά παγίδα.

Όταν έρώτησα σχετικώς τη Σόνια, εκείνη σήκωσε τούς ώμους της άλαζονικά και με μ' αναλαμπή στα μάτια της, με ύψος τό στόμα της, μου εΐπε:

— Φοβάσαι λοιπόν αυτό τό κτήνος, άγαπημένο μου; Όσο γι μέ μένα μάθε το καλά, είμαι έλαττω- στημένη που μάς ύποψιάζεται κι' όσο περισσότερο θά σ' άποψιά- τός, τόσο πιο πολύ θά σ' άγαπάω εγώ!

Έν' απόγευμα ήθε στο Νικ- λα Ουράλοφ ή έμπνευση ν' άνο- βούμε ως τη κορυφή του Ρός με τ' αυτοκίνητο.

Βλέπω ακόμα, κάτω από έναν γκαζόν ουρανό, όπου ο άνεμος κη- νηγούσε τά σύννεφα, τόν δρόμο της Ώντιέρης, στο μάκρος του οποίου στρεφόντουσαν κι' έκλιναν σαν κατάδικοι αγωνιώντες οι βάλαν- διές και τά τσεκουρεμένα πεύκα.

Είχαμε ξεπεράσει πιά τά χω- ριά και μικρά σπιτάκια του Λέσνα- πού εΐταν σιωπηλά και ήρημα. Ένα κοπάδι από μαύρα πρόβατα έβρισκε έπιτηρομένο από ένα γέρο τσοπάνο με κουρελιασμένα ρούχα. Η άπ- κρημνος άκτιέρα με τούς βράχους και τούς μονολίθους της έφραζε τόν ορίζοντα· σαν τό μουνχαρι- ένός πληγωμένου θηρίου άνηχούσε γύρω ο θόρυβος της μηχανής.

Εύθυμη, φαιδρή, άσυγκράτη- στις έκδηλώσεις της από μια ήδονη ή Σόνια κουβαριάζονταν επάνω μου με χάρεινε με τό σκόρπια μαλλιά της, με τούς ευγραμμισμούς γοφών της, μου ψιθύριζε λόγια τρελλή- άγάτης, μου έδινε τά χείλη της.

Ό Ουράλοφ καθόταν έμπρός, ακίνητος, βαρύς, άμυλητος.

Αξαφνα παρατήρησα ότι πε- λαντευότανε δεξιά κι' αριστερά κι' ένα κύμα αίματος χρωμάτισε τήν τεράστια σβέρκο του. Κατάλαβα ότι είχε άκούσει ότι φιλημάτα μας, ότι μάς είχε καταδικάσει. Αξαφνα τόν μισούσα.

Τό αυτοκίνητο έφυγε από τό δρόμο του κι' άρχισε να τρέχει προς την άβυσσο. Ό Νικόλας θά μάς έφαινε όλους στην άβυσσο και τόν έαυτό του μαζί. Αυτή εΐταν ή καταδίκη του! Ρίχτηκε πάνω του, χτύπησε πολλές φορές στο σβέρκο με τις σφιγμένες γροθιές μου. Τόν μισούσα.

Τό αυτοκίνητο χωρίς οδηγό πιά ρίχτηκε άπάνω στις πέρες κι' έκει μάς άδειασε όλους.

Ένα λεπτό μετά τό δυστύχημα άνοιξα τά μάτια. Είχα πληγιστεί σε διάφορα μέρη πολύ ελαφριά. Η Σόνια εΐταν ξεπλωμένη δίπλα μου, καταματωμένη. Ό Νικόλας που συντρίφτηκε άπάνω του, έβαρει μηχανή δεν εΐταν πιά παρά ένα άμορφο πτώμα.

Γέμισα ένα φλασκι νερό και κατόρθωσα να συνεφέρω τη φί- λη μου.

Τότε έκείνη μ' έφτυσε κατά πρόσωπο, και σαν έχιδνα, πνιγμένη από άποστρόφη και σιχαμάρα, μου φώναξε:

— Ανανδρεί! Ανανδρεί!

Τότε κατάλαβα—μπορώ μάλιστα να δοκιμαστώ γι' αυτό—πως αυτή ή ίδια κατάγγελλε! άνωνύμως ίσως, τις σχέσεις μας στον άντρα της, πως αυτή χορτασμένη πιά μέχρι κόρου άπ' τόν έρωτά μου είχε πα- ρασκευάσει την τραγική αυτή λύση....

ΠΑΡΑΔΟΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΓΕΦΥΡΑ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

Ό Φέους που κυλά σε μια κοίτη ξήγντα μέτρα βαθειά, μέσα σε βράχους καθέτως κομμένους, διέκοπτε κάθε συγκοινωνία στους κα- τοίκους των δύο χωριών Κορνέρα και Γκοσενέν. Αυτή ή δυσκολία έπικαινονίας έξηντωνα πολύ τά δύο γειτονικά χωριά και άναγκά- σταν να μαζεύουν και τά δυο τούς άξιώτερους άρχιτέκτονας και με κοινά έξοδα να κατασκευάσουν πολλά γεφύρια μ' κανένα δεν ήταν τόσο στερεό ώστε ν' άντάρη περισσότερο από ένα χρόνο στη θύελλα, στις πλημμύρες, και στους όγκους των πάγων που κυλούσαν άπ' τό βουνό. Μιά τελευταία αυτού του είδους άπόπειρα έγένεε κατά τό τέλος του 19ου αιώνα. Αυτή ή γέφυρα βάστηκε ως τό τέ- λος σχεδόν του χειμώνα και έδινε την έλπίδα ότι θ' άντάρει σε όλες τις πόρες. Άλλα να που ένα πρωί ο δήμαρχος του Γκοσενέν μαθαίνει πάλι πως ή γέφυρα γκρεμίστηκε και όδρόμολογες κοπεϊπάκι.

Μόνο ο διάβολος θά μπορούσε να φτιάξει μια στερεά γέφυρα, φωνάζει τότε ο δήμαρχος. Δεν πρόφτασε όμως να τελειώσει τη φράση του, και ο υπηρέτης του, του άνήγγειλε την έπίσκεψη του κυρίου Σατανά.

— Άς έμπη, εΐπε ο δήμαρχος.

Ό υπηρέτης τραβήχτηκε κι' έκανε θέσι σ' έναν κύριο τριαντα- πέντε ως τριανταέξι ετών, ντυμένο κατά τό γερμανικό τρόπο, με ένα κολλητό κόκκινο παντελόνι και μιά μαύρη βελόδα με τρύπες στους ά- γκωνες άπ' τις όποιες φαινότανε μιά φόδρα χρώματος της φωτιάς.

Στό κεφάλι του είχε ένα παρόν μαύρο καπέλλο και στα μαλλιά του κολλημένο ένα κόκκινο φτερό που τόν έδινε μιά ιδιαίτερη χάρη. Τά ύποδμήματά του, ήταν στρογγυλά μπροστά, όπως συνηθίζον- ταν έκαστο χρόνιο μπροστήτερα, στη βα- σίλειά του Λουδοβίκου 12ου. Στά πόδια του είχε και από ένα νύχι μυτερό σαν έκείνο του κόκκορα, που θά του χρειαζόταν, ως φαί- νεται, για φτερινιστήρες όποτε τόν άρεσε να ταξιδεύει έπιπρος.

Μετά τας συνηθείς φιλοφρονήσεις, ο δή- μαρχος έκάθισε σε μιά πολυθρόνα και ο διά- βολος σε μιά άλλη. Ό δήμαρχος έβαλε τά πό- δια του κοντά στη φωτιά, ο διάβολος τά δικά του μέσα στη χόβολη.

Λοιπόν, φίλτατε, εΐπε ο διάβολος, έχετε ανάγκη από μένα;

— Όμολογώ, έξοχώτατε, άπήντησε ο δή- μαρχος ότι ή συνδρομή σας δεν θά μάς ήταν άχρηστη.

— Πρόκειται για την καταραμένη αυτή γέ- φυρα, δεν εΐν' έτσι;

— Ναι, λοιπόν;

— Σας εΐνε πολύ χρήσιμη;

— Αφού δεν μπορούμε να περάσουμε στο άνηκρυνό χωριό.

— Α! α! έκανε ο Σατανάς.

— Φαίνεται καλός διάβολος, εΐπε ο δή- μαρχος μετά σιγμιαίαν σιωπή, δεν θά δε- χήτε να μάς φτιάσετε μιά;

— Μόλις θά σάς τό έπρότεινα.

— Λοιπόν, δεν χρειάζεται τώρα, παρά να συμφωνήσουμε... στην...

Ό δήμαρχος έδίσταζε.

— Στην άμοιρή, έξακολούθησε ο Σατανάς, βλέποντας τόν συνομιλητή του με μιά παρα- ξενή ένφραση πονηρίας.

— Μάλιστα, εΐπε ο δήμαρχος, προαισθανόμενος, ότι ή ύπόθεσις θά έμπερδενέτο σ' αυτό τό σημείο.

Μην άνησυχείτε, έτόνισεν ο Σατανάς ταλαντευόμενος στο πι- σινά πόδια της πολυθρόνας του, θάμαι πολύ συμβιβαστικός.

— Έχει καλώς, αυτό μ' ένθαρρύνει, εΐπε ο δήμαρχος. Λοιπόν ή τελευταία γέφυρα μάς έδοίχισε ξήγντα χροσά μάρκα. Θά διπλα- σάσουμε αυτό τό ποσόν για την καινούργια. Περισσότερον μάς εΐνε άδύνατον να δάσουμε.

— Και τί ανάγκη έχω εγώ άπ' τό χροσάφι σας; εΐπε ο Σατα- νάς. Μπορώ να φτιάσω όσο θέλω. Νά!

Και πήρε ένα κάρβουνο κατακόκκινο μέσ' άπ' τη φωτιά, όπως θάπρεε ένα κουρέτι από μιά κομπονιέρα.

— Άνοιχτε τό χέρι σας, εΐπε στο δήμαρχο.

Ό δήμαρχος έδίσταζε.

— Μη φοβάστε, έπέμεινε ο Σατανάς, και τούβαλε μέσ' στο χέρι ένα κομμάτι καθαρώτατο χροσάφι!

Ό δήμαρχος τό γούσε και τό ξαναγούσε μέσ' στο χέρι του με περιέργεια και θαυμασμό! Ύστερα θέλησε να τόν τό ξαναδώσει.

— Όχι, όχι, κρατήστε το, τόν εΐπε ο Σατανάς, βάζοντας ύπε- ρήφανα τό ένα πόδι άπάνω σ' άλλο. Σας τό κάνω δώρο!...

Καταλαβάνω, εΐπε ο δήμαρχος, έπιθυμείτε να άμειφθήτε δι' άλλον νομίματος άφού χροσάφι μπορείτε να φτιάσετε όσο θέλετε.

Άλλά έπειδή εγώ δεν γνωρίζω ποιόν εΐνε της άρεσκείας σας, —θά σάς παρακαλώσα όπως μου τό πείτε σεις ο ίδιος.

Ό Σατανάς έδοκέφθηκε μιά στιγμή και εΐπε: —Θέλω να μου άνήκει ή ψυχή έκείνου που θά περάση προ-

τός άπ' τη γέφυρα που θά σάς φτιάσω!

— Έστω, εΐπε ο δήμαρχος.

— Άς συντάξουμε λοιπόν τό συμφωνητικό, έξακολούθησε ο Σατανάς.

— Ύπαγορεύσατε σεις ο ίδιος, εΐπε ο δήμαρχος κι' έπήρε μιά πέννα, μελάνι και χαρτί και άρχισε να γράφει.

Μετά πέντε λεπτά τό συμφωνητικό ήταν έτοιμο. Μιά άρκετά πλατιά ύπογραφή έσήμαινε τό όνομα του Σατανά, και μιά άλλη του δημάρχου έξ' ονόματος των συμπολιτών του.

Ό διάβολος ύποχρεούτο κατά τό συμφωνητικόν αυτό να κατα- σκευάζει τη νύχτα μιά γέφυρα πεντακοσίων ετών άντοχής.

Και ο δήμαρχος έκ' μέρος του, παραχρυσούσε διά την πληρω- μήν τη ψυχής εκείνου που ή τύχη ή ή ανάγκη θά τό έφευγε να περάση πρώτος τό γεφύρι που θά έχτιζε ο άρχων αυτός της Κολάσεως.

Τήν άλλη μέρα, κατά την χαράγγη, ή γέφυρα ήταν τελειωμένη. Σε λίγο ο δήμαρχος φάνηκε στο δρόμο του Γκοσενέν. Έρχόταν να δει αν ο διάβολος είχε τηρήσει την ύπόσχεσί του. Εΐδε τη γέ- φυρα και την βρήκε πολύ κατάλληλη. Στην άπάντη άκρη του γε- φυριού διέκρινε τόν Σατανά να κάθεται σ' ένα λιθάρι. Επερίμενε την άμοιρή της νυχτερινής εργασίας του.

— Βλέπετε, ότι κρατώ τό λόγο μου, φώναξε προς τόν δήμαρχο.

— Κ' εγώ επίσης, άπάντησε ο δήμαρχος.

— Πώς, άγαπητέ μου δήμαρχε, εΐπε ο διάβολος, θά θυσιάσθητε σεις χάριν της σωτηρίας των συμπολιτών σας;

— Άκριβώς εγώ, όχι, τόν άπάντησε ο δή- μαρχος άποθέτων στη είσοδο της γέφυρας ένα σάκκο που έφερε στον ώμο του, και τόν όποιον άρχισε να λύνει τό σάκκο.

— Τι έχει μέσα; τόν ρώτησε ο Σατανάς προσπαθώντας να μαντέψει τι έπρόκειτο να γίνη.

— Προσέχω... κανένας έξαφνα ο δήμαρχος κι' ένας σκύλος σέροντας μιά καισαρόλα άπ' την οδρά του, βγήκε τρομαγμένος άπ' τό σάκ- κο, και πέρασε γαυγίζοντας την γέφυρα.

— Έκράτησα τό όνομα σου, φώναξε τότε ο δήμαρχος, σαν τίμος άνθρωπος. Ό πρώτος που διάβηκε την γέφυρα εΐναι ο σκύλος. Τρέχα να τόν πάρεις την ψυχή!...

Ό Σατανάς έγινε έξω φρενών. Έλογά- ριζε να πετύχει μιά άγνώστην ψυχή και έπροε να πάρη τώρα μιά σκύλια!...

Σαν έβρισκον όμως ο διάβολος που ήταν έκανε πως τόν φάνηκε άσπιο τό κόλλας και γελούσε όσο ο δήμαρχος ήταν έκεί. Μόλις όμως αυτός τόν γούσε την πλάτη ο Σατανάς ρίχτηκε στη γέφυρα για να την γκρεμίσει με τά χέρια και με τά πόδια. Τήν είχε φτιάσει όμως με τόσο φιλοτιμία ώστε έβγαλε τά νύχια του και έξορίζσε τά δόντια του, χωρίς να μισέση να βγάλη τό μικρότερο χαλίκι.

Είμαι ο μεγαλύτερος βλάκας, εΐπε τότε και βάζοντας τά χέρια στις τσέπες άρχισε να περπατάει στις όχθες του Φέους κοιτώντας δεξιά και αριστερά, σά να έθαύμαζε τη φύση.

Δεν είχε φανερώσει ακόμη σχέδιο της έκ- διμήσεώς του. Κοίταζε να βρή ένα βράχο κα- τά τόν άνεμόν από βουνό που ύψώνεται στη γέφυρα και να τόν άφήση να κυλήση από πεντακόσια πόδια ύψος στη γέφυρα και να την γκρεμίσει.

Δεν είχε κάνει τρεις λευγές, κι' εύρηκε τό βράχο του.

Ένα βράχο τόσο όγκωδη που έκαστο άνδρας ούτε να τόν κινή- σουν καν δεν θά μπορούσαν.

Ό Σατανάς τόν έαίχωσε με τόση ευκολία, με δση ένα παιδί θά έσηκωνε ένα κουνουπί, τόν έφόρτωσε στον ώμο του, και πήρε τό μονοπάτι που οδηγούσε στην κορυφή του βουνού, βράζοντας τη γλώ- σα του άπ' τη χαρά του και ικανοποιημένος έκ των προτέρων, για την άπελπισία του δημάρχου, όταν θ' άφαισε τη γέφυρα γκρεμισμένη.

Αφού βάδισε λίγο, ο Σατανάς παρέτησε προς τη γέφυρα και τόν φάνηκε πως εΐδε πάνω σ' αυτή μιά μεγάλη συγκέντρωση.

Αφησε τό βράχο τον χέρι, σκαρφάλωσε στην κορυφή του και τότε διέκρινε καθαρά τό παλά του Γκοσενέν μ' ένα σταυρό, κι' ένα έξαγέφυρο, ή ευλογεί τη γέφυρα άπερριπτοντάς την στο θεό.

Ό Σατανάς κατάλαβε τότε, ότι τίποτε δεν μπορούσε να κάνει για να πετύχει τό σκοπό του και κατέβηκε λυπημένος άπ' τό βουνό.

Στό δρόμο βρήκε μιά γέφυρη αγέλαδα, την άρπάξε άπ' την οδρά, και τήν πέταξε για τά ξεθυμάνη σ' ένα γκρεμό!

Όσο για τό δήμαρχο, αυτός δεν άκούσε πιά να γίνεται λόγος για τόν καταχθόνιο άρχιτέκτονα. Μόνο τη πρώτη φορά που έβαλε τό χέρι του στην τσέπη έκαψε γερό τό δάκτυλό του. Ήταν τό χρο- σάφι που έκαψε ξαγαλίνη, κάρβουνο. Και ή γέφυρα έβάστηξε πεντακό- σια χρόνια όπως τόχε ύποσχεθή ο διάβολος.

Μετάφρ. Δ. Π. Σπυρουλοπούλου

*Έμοιαζε σαν λαγυμένη σουλτάνα...

Εΐδε να μπαίνει ο διάβολος.

ΕΙΝΕ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΝ!

ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΣΠΗΤΙΑ ΝΑ ΥΠΑΡΧΗ ΤΟ ΓΑΛΑ

ΟΛΛΑΝΔΙΑ

ΔΙΟΤΙ ΕΙΝΕ Η ΜΟΝΗ ΚΑΘΑΡΑ ΚΑΙ ΘΡΕΠΤΙΚΗ ΤΡΟΦΗ

Δίδοντες στα παιδιά σας γάλα „ΟΛΛΑΝΔΙΑ” τὰ ἔχετε πάντοτε εὐρωστά καὶ
ὑγιᾶ. Τοὺς παρέχετε δὲ καὶ τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ἔχουν πάντοτε διάφορα χρο-
σιμα ΔΩΡΑ, καὶ παιγνίδια, ποὺ θὰ διανεμηθοῦν τὸν χειμῶνα εἰς ὅσους παρο-
σιάσουν εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Ἑταιρίας τὰς ΕΤΙΚΕΤΑΣ τῶν κυτίων τοῦ γάλακτος.

ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ ΠΑΝΤΟΤΕ ΤΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΤΗΣ „ΟΛΛΑΝΔΙΑ,”

ΓΑΛΑ-ΒΟΥΤΥΡΟΝ

**ΔΙΑ ΝΑ ΕΙΣΘΕ ΜΟΝΤΕΡΝΟΣ
ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΣΑΣ ἘΝΔΥΣΗ**

Ο ΠΑΥΛΙΔΗΣ
46^α ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 46

ΕΛΛΗΝΕΙΣ ΠΥΡΕΤΟΙ

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΧΡΥΣΟΥΝ

Θέρμες—Σπληνα

Θεραπεία διὰ τῆς

ΑΝΤΙΠΛΑΣΜΩΔΙΝΗΣ

Σ. ΤΖΑΜΑΛΗ

Η ΑΝΤΙΠΛΑΣΜΩΔΙΝΗ εἶναι τὸ τελειότερον καὶ
ἀποτελεσματικώτερον φάρμακον κατὰ τῶν ἐλωδῶν πυρε-
τῶν. Χιλιάδες κατ' ἔτος πασχόντων εὐρίσκουσι τὴν σωτη-
ρίαν των διὰ τῆς Ἀντιπλάσμωνδίνης. Οἱ καλλίτεροι ἰατροὶ
καὶ φαρμακοποιοὶ βεβαιοῦσι τὰ θαυμάσια ἀποτελέσματα
τῆς Ἀντιπλάσμωνδίνης. Θεραπεία ἐντὸς 8 ἡμερῶν ἀνευ
νηστείας καὶ διαίτης.

Φ. Μ. Α. 11. 11. 11

„ΣΟΥΛΤΑΝΙΕ”

ΕΞΑΙΣΙΑ ΒΑΦΗ ΤΡΙΧΩΝ

ΕΙΣ ΚΑΣΤΑΝΟΝ ΚΑΙ ΜΑΥΡΟΝ ΧΡ

Εἰς τὸ πρότυπον μέγα ραφεῖον γυναικείων ἐνδύμασι τῆς
Κωνσταντινουπόλεως Κ^ας **ΑΝΔΡΟΝΙΚΗΣ** διπλωματούχου
δημίας τῆς καπνικῆς τῶν Παρ σίων, πωλεῖται ἡ ἔξαισία καὶ βα-
φή τῆς **ΣΟΥΛΤΑΝΙΕ**. Μοναδικὴ εἰς τὸ εἶδος τῆς. Χρῆσις
Δύσχευα μακρά. Ἰδιαίτερον διαμέρισμα διὰ βαφῆν. Αἱ ἐκ τῆς
παργγελίας ἐκτελοῦνται ἀμέσως. **Κ^α ΑΝΔΡΟΝΙΚΗ**

ΓΩΝΙΑ ΑΧΑΡΩΝ ΚΑΙ ΑΒΕΡΩΦ 72

ΣΠΕΥΣΑΤΕ ΟΙ ΦΙΛΟΜΟΥΣ

Ο Διδάσκαλος τοῦ Βιολίου Μανδολίνου Κιθ^αρος κ. ΜΑ-
ΤΗΣ ἐπαναλαμβάνει τὰς κατ' οἶκον τῶν μαθητῶν παραδό-
μας αὐτοῦ. Σύστημα Βιολίου (SEUSIK) Ἐκμάθησις Μανδολίνου
Διδασκτὰ προσιτὰ εἰς πάντας. Πληροφορίαι :
Περρασίου 41. Ὁρᾶς 9-11 π.μ. Χαρίλ. Τρικούπη 4.

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΑ ΣΥΝΕΤΑΙΡΙΣΜΟ
ΙΔΙΩΤΙΚΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΩΝ

Γωνία Μυλλέρου-Κεραμεικοῦ (Μέγαρον νεόδμητον)

Νηπιαγωγεῖον, Δημοτικόν, Ἑλληνικόν, Γυμνάσιον, Ἐμπορικὴ Σχολή, Ἡμερησίαν
ἑσπερινὰ τμήματα ξένων γλωσσῶν, Καλῶν Τεχνῶν καὶ Βιοτεχνίας.